

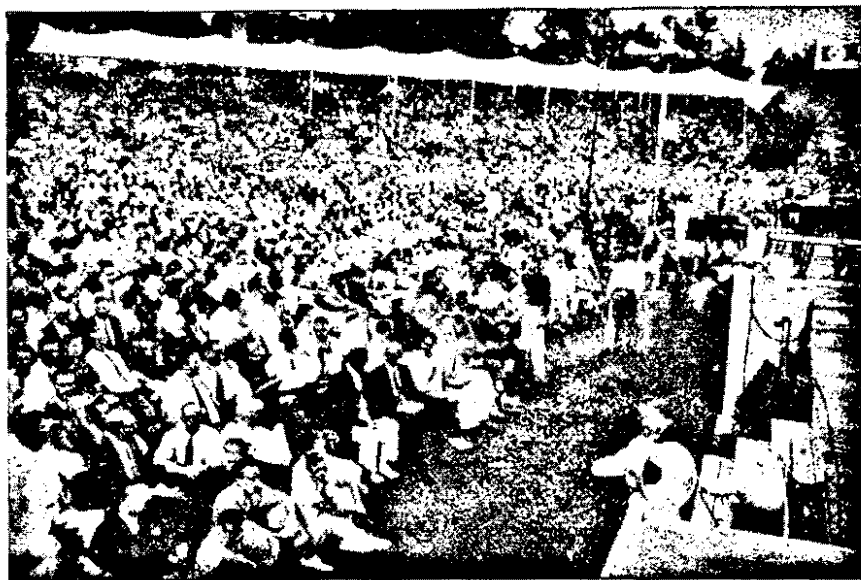
CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL V. No 4.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Oct. — Dec. 1939

Aripa stângă a congresului Alianței Baptiste Mondiale
din Atlanta, Georgia, U. S. A.

UN PAS MAI DEPARTE

(Continuare din Nr. trecut.)

de M. Dumitrașcu

În numărul trecut al revistei, am arătat câteva din caracteristicile copiilor până la etatea de 12 ani. Crezând că acestea sunt de folos celor ce lucrează în Școala Duminecală, continuăm mai departe, cu ajutorul Domnului, să arătăm caracteristicile celor de alte vârste.

Clasa celor de la 12-16 ani (adolescenții)

I. Partea fizică. În această perioadă, în dezvoltarea fizică, intervin schimbări importante. E vârsta dintre copilărie și tinerețe. Se obscură la unii lipsă de energie iar la alții chiar lenovie. Unii sunt rușinoși iar alții obraznici. Toate acestea se produc sub influența transformărilor ce are loc în fizicul lor. Nu le mai place să vină la școala duminecală, se cred prea mari și li se pare că știu totul. Nu mai învață ca altă dată istorioare și poezii. Cu ei trebuie să fim cu multă răbdare și să știm cum să-i educăm. Să încercăm să fim tovarășii și prietenii lor, să înțelegem viața, ideile și simțurile lor. De aceea trebuie să fie un învățător pentru băieți și o învățătoare pentru fete.

II. Partea mintală. Mîntea lor e dezvoltată și prin discuții și convorbiri ei pot învăța mult. Nu mai pot învăța pe din afară mult, căci mîntea le este împărțită. Se cred prea mari ca să spună poezii sau istorioare de dinafară. Ei cred că știu mult, chiar mai mult și că bunicii lor. Sunt un fel de „Solomon” tînăr. Pentru învă-

țătorii care lucrează în această clasă este o mare greutate, căci ușor pot să se descurajeze sau să descurajeze pe elevi. Totuși ei au una din cele mai mari ocazii din viață de a contribui la formarea acestor tineri cu sfaturi și exemple bune. Lecția trebuie citită împreună cu ei și discutată împreună, căci așa vor învăța mai mult și mai bine decât atunci când le-am explica lecția ca un fel de predică.

Imaginația lor e mare. Le place să citească orice carte, revistă, broșură etc. care face să crească imaginația lor. Vi-sează de multeori și ziua adică văd înaintea ochilor ceea ce gîndesc. Nu trebuie să disprețuim și nici să încercăm să mișorăm imaginația lor, ci mai curînd să căutăm s'o îndrumăm pe calea cea bună, către lucruri bune și serioase. Pentru aceasta se cere să punem în mîna lor cărți, reviste, broșuri etc., serioase și atractive ca să le ocupăm timpul de a mai citi și altă literatură care ar putea otrăvi sufletul și mîntea lor. Trebuie să știm că sunt multe cărți și reviste de care trebuie să-i ferim, căci nu au totuși tăria de a înlătura asemenea cărți și mai curînd au slăbiciunea de a le sorbi otrava. De aceea este bine ca fiecare biserică să aibă o bibliotecă cu cele mai bune și frumoase cărți, reviste și broșuri pe care să le pună la dispoziția lor. Se merită ca fiecare biserică să cheltuiască ceva bani pentru a-și forma o astfel de bibliote-

că, pentru că numai astfel va avea un tineret bine format și educat, sănătos și în cele ale Domnului.

III. Viața socială. La această vârstă le place să se joace cu alții, să lucreze cu alții și pentru alții. Le place să fie organizați la orice fel de lucru și chiar și la joc. La școala duminicală când trebuie să se facă vreo alegere de învățător, bibliotecar, conducător de cântări, casier etc., ei pot spune că acela sau aceea să fie, și e bine dacă se dă atenție și propunerii lor. E bine chiar, când pentru anumite servicii ale clasei, sunt aleși și dintre ei, căci așa încep să se deprindă a lucra.

E bine să fie îndemnați de a face vizite la bolnavii din clasa lor, să le ducă flori, prăjituri, altul să caute o cântare nouă, altul o poezie și altul un text din Biblie ca să înveselească pe cel bolnav.

Pe lângă toate acestea mai sunt și foarte simțitori. Ei țin mult ca îmbrăcămintea să le fie curată, aranjată și frumoasă. Sunt foarte înclinați spre mândrie și se uită în toate părțile să vadă dacă se uită cineva la ei. E bine să lucrăm cu înțelepciune ca să împiedecăm păcatul mândriei și moda lumii, să cuprindă inima lor. Cu un cuvânt, mustul e în plină fierbere, să fim cu mare grijă și atenție ca să nu păgubim Împărăția Domnului de noile și de tinerele mădulare.

IV. Viața spirituală. Dacă se spune că aceasta e vârsta critică, atunci și pentru viața lor spirituală se poate spune că e o stare critică. Lumea cu atracțiile ei, dacă nu suntem atenți, îi poate ușor ademini.

Pentru vârsta lor, ei sunt des și greu ispitiți. Trecerea dela copilărie la tinerețe aduce cu sine o mulțime de lucruri și o stare necunoscută de ei, de aceea să fim înțelegători față de ei, să-i încurajăm cu dragostea noastră, să le arătăm interesul nostru pentru sufletele lor și să-i conducem atât în lecțiunile școlii duminicale cât și în discuțiile noastre cu ei, la crucea Domnului Isus. Să le spunem clar că și ei au nevoie de pocăință, că trebuie să se nască din nou și că aceasta e o experiență personală. Să nu creadă că ei sunt pocăiți, fiindcă și părinții lor sunt pocăiți. Trebuie să spunem clar aceasta, că pocăința nu se moștenește, ci este o experiență personală pentru oricine dorește mântuirea sufletului. Ei trebuie să recunoască, că Domnul Isus a murit și pentru ei și că trebuie să-L primească ca Mântuitorul și Domnul lor personal.

La această vârstă putem să-i folosim foarte bine la cor și programul tineretului. Să le dăm de lucru ca să nu lăsăm prilej diavolului de a le da el de lucru.

Clasa celor dela 16 - 24 ani

La această vârstă putem spune că începem să avem de a face cu oameni formați. Fizicul își continuă dezvoltarea, nu însă ca în vârsta critică, mintea e dezvoltată și merge spre maturitate, e conștient de împrejurări și realitate, nu mai visează ca în adolescență. Își dau seama că în viață nu se trăiește visând, ci muncind. În privința vieții sociale își dau seama că Biblia spune: „To-

vărășile rele, strică obiceiurile bune" I. Corint. 15, 33 și proverbul omenesc spune: „Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești". Vieța spirituală e dezvoltată și siguranța mântuirii sufletului le dă seninătatea și bucuria care se poate ceti și pe fețele lor. Hristos e pentru ei nu numai Mântuitorul și Domnul lor, ci chiar vieța lor.

Această clasă are nevoie de persoane bine pregătite ca învățători și învățătoare. E clasa unde se formează elementele de lucru pentru viitor, în via Domnului.

Clasa celor dela 24 ani până la moarte

În această clasă avem de a face cu oameni în toată puterea cuvântului. Lecțiunile să fie pentru ei ca o recreare sufletească. Să fie cel mai plăcut loc și timp din vieța lor, unde împreună pot asculta și discuta din Cuvântul Domnului. Trebuie totuși ca învățătorii și învățătoarele să fie conștienți că în clasă sunt diferite temperamente și vor avea de multe ori ocazia să asiste la discuții când sunt păreri deosebite asu-

pra înțelesului unui verset din Biblie, aici trebuie să fie îndemânateci de a nu lăsa ca discuția să devieze, să nu jignească pe nimeni cu privire la părerea sa, ci, fin și delicat să caute să încheie discuția și să stabilească o înțelegere asupra versetului discutat.

Tot în această clasă mai trebuie să ținem seama că sunt și bătrâni. Ei bine, cu ei trebuie să fim foarte binevoitori. Să le dăm o atenție deosebită, aceasta îi va cuceri și-i va lega mult de școala duminicală. Bătrânii sunt o podoabă pentru clasa maturilor și trebuie să știm prețui și folosi prezența și activitatea lor în Școala Duminicală.

Ar fi multe de spus în privința organizării Școalei Duminicale pe clase, dar nu putem spune totul, ci numai am deschis drumul celor ce se ocupă în școală de a descoperi metodele și procedeele cele mai bune de folosit pentru ca Școala Duminicală să devină organizația cea mai de seamă și mai roditoare în Biserica Domnului.

CITIȚI

și răspândiți revistele noastre

CITIȚI

și răspândiți cărțile noastre

Ele vă duc bucurie sfântă prin învățăturile și sfaturile ce le primiți pe drumul crucii.

Redacția FARULUI
Arad, str. Fabricii 20

DEPOZITUL de LITERATURĂ
A R A D, str. Fabricii 20

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiunile pentru adulți sunt înlocuite de I. Cocus și cele pentru copii de Marțoara Pasca

Duminecă, 1 Octomvrie.

Focul Domnului

Textul: I Impărați 18:1—2, 17—46.

Cuv. de aur: I. Impărați 18:21.

EXPLICAȚIUNI: Cu lecția de azi începem să studiem viciața proorocului Ilie. El a fost unul dintre cei mai mari prooroci care au trăit vreedată. A trăit pe vremea când peste cele zece semțnăii ale lui Israel domnea Ahab, un împărat slab și păcătoș. Acest împărat și-a luat de soție pe o păgână, pe Izabela Fenicia. Ea a adus în țară doi idoli păgâni, pe Baal cu 450 proci și pe Astartea cu 400 proci. Ea a făcut tot ce a putut să nimicească religia lui Iehova din poporul lui Israel. Poporul era fricos și, chiar dacă în suflet rămăsese o parte din el credincios Domnului, totuși nimeni nu se împotrivesc acestei religii stricate. S'a ivit numai unul, Ilie Tisbitul, din părțile Galaadului, un om serios și puternic, care a înfruntat pe această femeie păgână.

Carmelul, unde Ahab a adunat poporul la porunca lui Ilie, e un munte ce se găsește pe malul Mării Mediterane, în dreptul Mării Galileii (vezi harta).

Invățătură spirituale

1. SECETA, ROADA PACATULUI. Ilie a văzut că numai așa se va trezi poporul și împăratul lui Israel din fărădelegi, dacă va fi pedepsit. De aceea el s'a rugat și n'a plouat 3 ani și șase luni. De multe ori și azi, Dumnezeu trebuie să trimită lovituri peste oameni, ca să-i trezească din păcatele lor și să-i umilească. Un scop plin de dragoste se ascunde în dosul fiecărei lovituri venite dela Tatăl cereș.

2. ILIE, OMUL RUGĂCIUNII. Nu cunoaștem bine viciața lui Ilie, dar din cât știm, vedem că el a fost tare în rugăciune. Iacob (5:17), spune: „Ilie era om supus acelorași slăbiciuni ca și noi, și s'a rugat cu stăruință să nu ploaie și n'a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s'a rugat din nou și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul”. Avem și noi aceeași putere în rugăciune?

3. ILIE, OMUL CURAJULUI. Ahab a căutat pe Ilie în toate împărățiile lu-

mii, ca să-l omoară. Izabela, împărăteasa, dorea nespus de mult să-i verse sângele. Totuși Ilie apare în fața lui Ahab nu numai fără teamă, ci cu atâta curaj încât împăratul însuși se teme de el. Proorocul poruncește asupra să adune poporul pe Carmel și Ahab trebuie să asculte. E în el curajul omului drept, al omului care are pe Dumnezeu de partea lui. Avem și noi același curaj?

4. FRICA POPORULUI. În Israel erau 7000 de oameni credincioși lui Iehova în inimile lor, dar niciunul n'a avut curajul să treacă de partea lui Ilie pe față. Când el le-a cerut să nu șovăiască, Biblia spune că „poporul n'a răspuns nimic”. Oare nu sunt mulți credincioși azi la fel? Ei își ascund credința și nu vreau să treacă pe față de partea Domnului, căci le este frică de oameni. Esti și tu dintre ei? Oh, să ne dea Domnul mai mulți oameni ca și Ilie!

5. RUGĂCIUNEA LUI ILIE. Ar fi bine să studiem în chip deosebit rugăciunea lui Ilie, ca să vie foc din cer. Din ea se vede râvna care-i ardea sufletul, ca poporul să descopere pe adevăratul Dumnezeu și să se întoarcă înapoi la El. Aici vedem pe Ilie, aducătorul de suflete! Dorința supremă a vieții lui e să vadă întregă națiunea sa adusă la Dumnezeu! Avem și noi aceeași dorință pentru neamul nostru românesc? Ne jertfim și noi, ne rugăm și luptăm și noi ca Ilie, ca împărăția lui Dumnezeu să vie în inima tuturor românilor?

6. CELE ȘAPTE RUGĂCIUNI. După ce poporul a recunoscut că Domnul și nu Baal, e Dumnezeu adevărat, Ilie a început să se roage pentru ploaie (11—16). De șapte ori s'a rugat, s'a rugat până a primit răspunsul, până un nor s'a ivit deasupra Mării Mediterane, un nor de o palmă, dar care a adus viciață din nou în țara uscată și seacă.

INTREBĂRI: 1. Pe vremea cui a trăit Ilie? 2. Cine a fost Ahab și Izabela? 3. Care a fost păcatul lor? 4. De ce n'a plouat 3 ani și șase luni? 5. Dovedește că Ilie a fost curajos! 6. Dovedește că poporul a fost fricos! 7. Ce învățăm din rugăciunea lui Ilie? 8. De câte ori s'a rugat el pentru ploaie?

Pentru copiii mici

Voi știți, copiii dragi, că atunci când evreii nu ascultau de Domnul, Dumnezeu nu-i iubea. Demult, demult, ei aveau o regină numită Isabela. Ea era o femeie rea, care nu se încăina Domnului, ci statuilor cioplite din lemn și piatră. Ea a îndemnat și pe evrei să se roage acestor statui și nu lui Dumnezeu. Atunci Domnul s'a mâniat și i-a pedepsit. Mulți ani n'a trimis ploaie peste pământurile evreilor. Și știți că atunci când nu plouă, pământul crapă, iarba și frunzele se usucă și e praf mult. Când nu plouă nu crește grâul și noi nu avem pâine. Și evreilor le era foame. Pe atunci trăia un om numit Ilie. El iubea pe Domnul și era tare trist, văzând că evreii nu se rugau lui Dumnezeu. Intr-o zi i-a chemat pe toți evreii sus pe un munte înalt. Evreii au urcat muntele și au adus cu ei și statuia, zeul la care se rugau ei. Acolo Ilie a pus niște pietre una peste alta și a făcut un altar. Deasupra a pus niște lemne și un vițel pe care voia să-l aducă jertfă Domnului. Și preoții cei răi au făcut un altar la fel și s'au rugat mercu zeului lor din lemn. Atunci Ilie s'a rugat lui Dumnezeu și a zis: „Doamne, Te rog să aprinzi jertfa aceasta ca să vadă evreii că numai Tu esti Dumnezeu și să se pocăiască de păcatele lor”. Domnul a ascultat rugăciunea lui și a trimis foc din cer, care a ars lemnele și vițelul pus deasupra. Când au văzut evreii că rugăciunea lui Ilie a fost ascultată, s'au aruncat în genunchi și au crezut în Dumnezeu. Atunci Domnul a trimis o ploaie mare, care a ajutat iarăși să crească iarba verde și evreii au avut grâu și apă destulă.

Duminecă, 8 Octombrie.

Glasul blând

Textul: 1 Impărați 19:1—18; 21:1—20.
Cuv. de aur: Psalmul 46:10.

EXPLICAȚIUNI: Izraelul, capitala în care a domnit Ahab, se găsea în apus de Iordan, puțin la miazăzi de Marea Galileii. De aici a fugit Ilie de frica Izabelei. El a fugit spre miazăzi, a trecut în țara lui Iuda și a ajuns la Beerșeba (vezi harta). De aci a intrat în pustiu din sudul Palestinei. Ienuperul e un arbore mic de pustiu. De aici Ilie a călătorit tot mai departe spre miazăzi până a ajuns în Horeb,

muntele unde i s'a arătat Dumnezeu lui Moise!

Via lui Nabot a fost în Izrael, capitala țării. Nabot n'a vrut să-i dea lui Ahab via, pentru că ar fi călcat astfel porunca Domnului (vezi Leviticul 25:23).

Învățătură spirituale

1. ISPITA BIRUINȚEL. Ilie era în culmea fericirii. Biruise pe Carmel și omorise pe cei 850 de preoți păgâni. El aștepta acum să fie invitat în palatul regelui și să fie onorat pretutindeni. Dar în același timp era obosit de o zi de muncă, de rugăciune și de gândire. De aceea vestea că Izabela îl va omori a doua zi a venit ca un fulger din senin. El l-a făcut să se pogoare din culmea bucuriei în adâncul disperării. A uitat de toate și n'a văzut decât sabia reginei păcătoase. De aceea a fugit de frică. Aci vedem greșind pe unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu. Frica l-a biruit și l-a pus pe fugă.

2. HRANĂ ȘI INCURAJARE. Domnul însă, n'a părăsit pe servul Său credincios. A știut că inima lui Ilie e zdrobită pentru cauza sfântă. Dar Domnul a știut că nu poate ajuta pe proorocul Său câtă vreme acesta e așa de obosit. De aceea, înainte de a-i usura inima, i-a dat somn bun și mâncare gustoasă! Ce minunat se îngrijește Domnul de servii Săi!

3. INCURAJAREA CEA MARE. Ilie dorise o reușită grăbită. El uitase că Dumnezeu lucrează de multe ori încet, dar bine. De aceea când văzuse că Dumnezeu nu lucrase așa de repede cum ar fi vrut el, căzuse în desnadejde. Acum Dumnezeu l-a călăuzit la Horeb. Aici i-a dat câteva lecții însemnate.

a) GLASUL BLAND. Domnul îi arată că El nu lucrează nici prin furtună, nici prin cutremure și nici prin foc. Nu, ci glasul Lui e blând și subțire. El lucrează cu bunătate și cu blândețe. El lucrează în inimile oamenilor! Metoda Lui nu e cea folosită de Ilie când a omorât 850 de preoți. El nu vrea pierderea oamenilor, ci mântuirea lor.

b) PĂCATUL VA FI PEDEPSIT LA VREMEA POTRIVITĂ. Dumnezeu nu pedepsește păcatul imediat. Dar asta nu înseamnă că îl va lăsa nepedepsit. Casa lui Ahab va fi nimicită la vremea ei. Pe Ahab îl vor omori siriienii. Pe Izabela o va omori Iehu. De rest se va îngriji Elisei. Deci Ilie tre-

bue să lase pedepsirea răului în mâna lui Dumnezeu.

c) DREPTATEA VA BIRUI. Ilie se plângea amar: „Am rămas numai eu singur”. Dar și el e în pericol să fie omorât. Dumnezeu, însă, îi descoperă că mai sunt 7000 de oameni de aceeași credință. Mai mult, există un tânăr în Israel care vrea să-l urmeze și să-i continue lucrarea. Inima lui Ilie s'a ușurat. Sufletul lui s'a umplut de speranță. N'a mai dorit să moară, ci s'a întors îndărăt la lucru.

4. LĂCOMIA. Ahab a fost omul poftelor, al tuturor poftelor păcătoase. Acum și-a pus ochii pe via lui Nabot. Avea vii destule, bani destui și averi destule. Dar nu era mulțumit cu al său. Dorea să aibă averea aluia. Să ne păzim de lăcomie. Să ne mulțumim cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

5. AMBIIȚIA DE FEMEIE. (21:1—16). Nabot n'a putut să-i dea via, căci era împotriva legii lui Dumnezeu. Ahab s'a necăjit, dar s'a dat bătut. Izabela însă, era o femeie cu o voință de fier. Când și-a pus în gând ceva, ea nu s'a dat în lături dela niciun rău pentru a-și împlini dorința. Ea a pus la cale moartea lui Nabot. Vai de acea femeie care își pune toată inima ei în slujba răului!

6. MUSTRAREA LUI ILIE. Ahab n'a avut bucurie de via lui Nabot. Glasul proorocului Ilie l-a întâlnit din nou. L-a mustrat în chipul cel mai urât. Aici iarăși vedem pe Ilie îmbrăcat în curajul sfânt cu care osândește păcatul.

INVĂȚĂTURI: 1. De ce a fugit Ilie? 2. Unde a fugit? 3. Ce a auzit el la Horeb? 4. Arată ce lucruri i-a spus Dumnezeu ca să-l încurajeze? 5. Descrie lăcomia lui Ahab! 6. Unde vedem ambiția Izabelei? 7. Ce i-a spus Ilie lui Ahab în via lui Nabot?

Pentru copiii mici

Acum să spunem mai departe povestirea frumoasă dia Dumineca trecută. Când Ilie a văzut că evreii se închină lui Dumnezeu, a ucis pe toți preoții zeului de lemn. Când a auzit regina Izabela de a făcut Ilie, s'a mâniat tare rău și a căutat pe Ilie ca să-lucidă. Dar Ilie a fugit în pustie de frica Izabelei. Și mergând prin pustie, a flămânzit. Atunci Domnul i-a trimis un înger care să-i ducă niște turte coapte și apă. Ilie a mâncat și a plecat mai departe. Spre seară a ajuns la un munte mare. Acolo a intrat într'o peșteră și s'a rugat Dom-

nului. Domnul a venit să vorbească lui Ilie. Înaintea Domnului a suflat un vânt mare care rupea copacii și răsturna stâncile. Dar Domnul nu era nici acolo. Apoi au venit tunete și fulgere. Dar Domnul nu era nici acolo. La urmă s'a făcut tăcere și s'a auzit numai un murmur blând ca al unui pârâiaș care curge printre pietricele. Și Domnul era acolo și a vorbit lui Ilie: „Ilie nu-ți fie frică de regina Izabela; pentrucă ea nu-ți poate face niciun rău, căci Eu voi fi cu tine”. Ilie a ascultat și a plecat.

Din această lecție învățăm ceva tare frumos și folositor. Domnul nu era în vântul mare care distrugea totul. Domnul nu este în inima noastră când suntem mânioși.

Domnul nu era în fulgere și tunete. Domnul nu este în inima noastră când ne batem cu prietenii noștri, când stricăm jucăriile fraților mai mici sau când ne certăm.

Domnul a fost în murmurul blând. Domnul este în inima noastră când suntem blânzi și liniștiți, când suntem ascultători și când facem numai bucurie părinților. Căci Domnul e iubire și El va fi cu noi numai dacă vom fi iubitori ca El.

Duminecă, 15 Octomvrie.

In puterea țării Sale

Textul: 2 Impdrași 2:1—15.

Cuv. de aur: 2 Impdrași 2:9.

EXPLICĂȚIUNI: Ghilgalul, cateata din care pleca Ilie cu Elisei, se găsea lângă Ierihon, în apusul Iordanului și puțin la miazănoapte de Marea Moartă. Ei au plecat de aici spre nord, la Betel. Aici au stat puțin și apoi s'au întors spre miazăzi la Ierihon (vezi harta). Apoi s'au pogorit spre răsărit în valea Iordanului. Au trecut Iordanul în dreptul Ierihonului. Dincolo de Iordan a fost locul de unde s'a înălțat Ilie la cer.

Invățăturile spirituale

1. FII PROOROCILOR. Acești fii ai proorocilor erau adunați la niște școli profetice. Ei erau tinerii care se adunau în jurul proorocilor mai bătrâni. Dela ei învățau legea și voia lui Dumnezeu. E foarte frumos că erau așa de mulți tineri pe acele vremuri care mergeau la aceste școli să învețe mai mult despre Dumnezeu. Ar fi bine ca și tinerii de azi să studieze mai mult Biblia.

2. ELISEI. În lecțiunea de azi găsim pe Elisei alături de Ilie, ca ucenic al

său. Poate și Elisei a fost, ca băiat, la întrunirea de pe Carmel. În tot cazul, a auzit mult despre Ilie. În inima lui s'a născut atunci dorul ca să lase averile și casa tatălui său și să devină și el prooroc. De bună seamă el s'a rugat mult pentru acest lucru. De aceea, când Ilie a trecut pe la casa lor și l-a chemat să-l urmeze, tânărul Elisei n'a stat pe gânduri. A părâsît toate moșiile tatălui său bogat și a plecat pe urmele lui Ilie.

Vicatul lui a devenit atunci foarte fericită. În apropierea acestui om mare al lui Dumnezeu, el a învățat multe lucruri mari și minunate! Ilie era omul rugăciunii. În fața lui și în apropierea lui, Elisei se simțea mai aproape de Dumnezeu. În sufletul său hrănea un dor care devenea tot mai arzător: să fie și el un prooroc tot așa de binecuvântat ca și stăpânul său.

Noi avem azi pe cineva mai mare decât Ilie, avem pe Isus Hristos. Noi, tinerii de azi, putem, ca Elisei, să venim aproape de stăpânul nostru și să trăim în prezența Lui. Ce multe binecuvântări putem noi primi trăind în apropierea Domnului! În inima noastră se va ivi dorința sfântă să fim și noi ca Isus, să avem o vicață ca a Lui.

3. CEREREA NOBILĂ A LUI ELISEI. După mai multă vreme, Elisei a priceput că își va pierde stăpânul și va rămâne singur. Dumnezeu a vrut să ducă pe servul Său credincios la Sine acasă. Și fiii proorocilor vedeau că Ilie e altul, că trăiește mai mult în cer decât pe pământ și de aceea știa că Dumnezeu îl va răpi.

În timpul cât trăise Elisei cu Ilie, descoperise care era secretul puterii acestui prooroc. Puterea lui Ilie nu se găsea în el. Dumnezeu îi dăduse un duh sfânt, care îl stăpânea și îl călăuzea. Ah, să aibă și Elisei această putere! Să fie și el stăpânit de acest duh! De aceea, când Ilie i-a pus întrebarea (v. 9): „Cere ce vrei să-ți fac înainte de a fi răpit dela tine!”, Elisei n'a stat pe gânduri, ci a răspuns: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău”. Avem nevoie azi de tineri care să fie stăpâniți de aceeași dorință sfântă; să caute și să lupte pentru a primi puterea mare a Duhului sfânt.

4. DUMNEZEU I-A ASCULTAT RUGĂCIUNEA. Ilie a recunoscut că Eli-

sei a cerut un lucru greu. Totuși Dumnezeu i-a dat acestui tânăr ceea ce a cerut. Când s'a întors dela Iordan, fiii proorocilor au spus unul către altul: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei”.

Să ne rugăm și noi Domnului Isus să trimită Duhul Său peste noi, ca oamenii, când vor privi la noi, să-L vadă pe El în viețile noastre.

INTREBĂRI: 1. Arată pe hartă drumul pe care l-a făcut Ilie cu Elisei! 2. Cine erau fiii proorocilor? 3. Ce învățăm noi din aceste școli profetice? 4. Descrie chemarea lui Elisei! 5. Ce dorință a avut Elisei? 6. Ce i-a cerut el lui Ilie la despărțire? 7. Ce învățăm noi din lecțiunea noastră?

Pentru copiii mici

Lecția noastră de azi e iarăși despre Ilie. Ilie e deja bătrân și a ales un prooroc tânăr care să rămână în locul lui și care să îndemne pe evrei să se închine lui Dumnezeu. Acest prooroc se numea Elisei. Elisei s'a bucurat mult când l-a ales pe el Ilie de prieten al său. Ilie știa că peste puțin timp va muri. De aceea a plecat împreună cu Elisei lângă râul Iordan. Și s'au dus multe zile și au trecut prin sate și orașe, peste munți și dealuri. Într-o dimineață au ajuns la râul Iordan. Erau oșosiți și au șezut să se odihnească. Atunci Ilie a întrebat pe Elisei: „Acum eu mă duc la Domnul; ce dorești dela mine, înainte de a ne despărți?” Atunci Elisei a răspuns: „Aș vrea să fiu de două ori mai bun și mai sfânt decât ești tu”. Ilie s'a bucurat că Elisei cere un lucru plăcut lui Dumnezeu. Pe când vorbeau ei, Domnul a luat pe Ilie, pe un câr de féc și l-a suit în ceruri. Ilie a aruncat haina sa lui Elisei, înainte de a merge sus la Domnul. Astfel Domnul a ascultat cererea lui Elisei și l-a ajutat să fie bun și folositor. El a vindecat pe bolnavi și a ajutat pe mulți săraci. A învățat pe mulți tineri să trăiască după voia lui Dumnezeu și să se iubească.

Voi, copii, ce ați cere dela Domnul? Dacă veți cere ca Domnul Isus să locuiască în inima voastră ca să fiți mai buni și mai sfinți, atunci Domnul vă va asculta ca pe Elisei și veți fi o bucurie pentru toți cei din jurul vostru.

Duminică, 22 Octomvrie.

Mărturia unei fetițe

Textul: 2 Impărați 5:1—20.

Cuv. de aur: Marcu 9:23.

EXPLICAȚIUNI: În lecția noastră avem de a face cu un general sirian. Ca să înțelegem mai bine, lecția trebuie să știm unde se găsea această țară! Ea era la miazănoapte de Canaan, și avea de capitală Damascul (vezi harta). Între Israelii și Sirieni erau lupte multe. Aceste două popoare au fost mai mult în ceartă decât în pace. Naaman era comandantul suprem al oștirilor Siriei. El conducea toate războaiele. În inima lui el avea frică de Dumnezeu, dar n'avea multă cunoștință de el. Apoi acest general era bolnav de o boală grea, de lepră. Aceasta e și azi una din cele mai rele boli. Nu se poate vindeca nici de cum. Ea mănca trupul omului până îl omoară.

Invățăturile spirituale

1. FETIȚA MINUNATĂ. În lecția noastră găsim o fetiță minunată. Ea are câteva lucruri prețioase.

a) O CREȘTERE BUNĂ. De unde știa ea despre Dumnezeu lui Israel? De unde avea ea cunoștință despre proorocul Elisei? De bună seamă de la părinții ei. Înainte de a fi luată roabă, ea crescuse într-o familie credincioasă și sfântă. Părinții ei știau că fata lor nu are nevoie numai de haine și hrană, ci și de lumină spirituală. Ce bine ar fi dacă toți părinții și-ar crește copiii în acest spirit!

b) CREDINȚĂ MARE. Fata aceasta a crezut ce i-au spus părinții. Ea era sigură că Dumnezeu lui Israel e un Dumnezeu mare și că proorocul Său poate vindeca, chiar și lepra. Ea n'a pus la îndoială puterea lui Dumnezeu de a face minuni. Să avem și noi o astfel de credință în puterea și dragostea lui Dumnezeu.

c) EA A AVUT CURAJ SĂ-SI MĂRTURISEASCĂ CREDINȚA. Era în țară străină. Aici era o altă religie. Oamenii de aici dușmăneau pe Israelii și religia lor. Fetița era o roabă neputincioasă. Totuși ea a avut curajul nu numai să-si arate credința sa mare, ci chiar să recomande lui Naaman să meargă la proorocul Domnului după vindecare. Să avem și noi îndrăzneala de a-L mărturisi pe Domnul în orice împrejurări. Vom duce astfel lumina în întunec. Azi oame-

nii sunt bolnavi mai rău ca Naaman, ci suferă de lepra păcatului. Să le spunem că, dacă vor merge la cel mai mare prooroc, la Isus Hristos, El îi va vindeca de boala lor.

3. IMPĂRATUL NECREDINCIOS. Când Naaman a venit la regele lui Israel pentru vindecare, acesta s'a speriat. El n'a știut că Elisei poate vindeca pe Naaman. Ce ciudat e că o fetiță roabă are o credință mai mare ca un rege pe tron!

4. LUCRAREA LUI NAAMAN. Generalul sirian a trecut prin o mare încercare. Regele lui Israel l-a refuzat și l-a trimis la casa sârăcăcioasă a unui prooroc. Acesta nici n'a vrut să iasă din casă, ci i-a spus să meargă în Iordan să se cufunde în el de șapte ori. Toate acestea l-au scos din răbdări pe Naaman. Dacă slujitorii săi nu l-ar fi liniștit, el ar fi pierdut vindecarea. Dumnezeu a vrut să-l umilească puțin și să-l învețe că vindecarea nu stă în apa curată, ci în puterea de sus. Și Naaman a învățat lecția. După ce s'a vindecat, s'a întors cu umilință la Elisei și si-a mărturisit credința în Dumnezeul lui Israel.

5. SUPERSTIȚIA LUI NAAMAN. Generalul sirian a ajuns să creadă, dar nu avea lumină destulă. El a crezut că rugăciunea lui va fi mai ascultată de Dumnezeu dacă se va ruga pe pământ dus din Palestina. El credea că pământul e sfânt. Nu știa că ascultarea rugăciunii atârna de credința din inimă.

INTREBĂRI: 1. Unde se găsește Siria? 2. Cine era Naaman? 3. Ce boală avea el? 4. Arată cele trei lucruri bune pe care le-a avut această fetiță? 5. Ce învățăm noi din viața ei? 6. Unde s'a dus Naaman după vindecare? 7. Dece s'a supărat? 8. Ce învățăm din lecția noastră?

Pentru copiii mici

Să vedeți, dragi copii, ce lucru frumos și bun a făcut o fetiță. Ea era evreică și era servitoare la o doamnă bogată, dar păgână. Stăpânul ei era tare bolnav și stăpâna ei era tristă și plângea de multeori. Acest om bogat se numea Naaman. El fusese la mulți doctori dar niciunul nu-l putuse vindeca de boala lui și el suferea tare mult. Într-o zi fetița s'a dus la stăpâna ei și a spus: „Doamnă, pentruce nu se duce stăpânul meu la proorocul El'sei din țara noastră: el l-ar vindeca numaidecât”. Doamna s'a dus la Naaman și i-a spus cele ce a auzit de-

la fetiță. Atunci Naaman a plecat în țara Evreilor, ducând cu el daruri multe și bogate. Elisei i-a spus să se scalde în râul Iordan și se va vindeca. Naaman s'a dus și s'a scăldat și imediat s'a făcut sănătos. Nu-l mai durea nimic. Și ce volos era și ce bine-i părea că are în casă o fetiță așa de cuminte și credincioasă!

Accastă fetiță știa că Domnul este Dumnezeu adevărat și numai El poate asculta rugăciunile oamenilor, de aceea a spus stăpânului ei să se ducă la Elisei, căci rugăciunea lui Elisei a fost ascultată. Și ea a făcut un lucru bun.

Stăpânii ei au crezut în Dumnezeu și L-au lăudat. Spuneți și voi despre dragostea Domnului celor care nu cred în El? Mulți oameni sunt triști pentru că nu au pe Domnul în inimile lor. Dacă voi le veți spune despre iubirea Domnului ei vor crede și vor fi fericiți.

Duminecă, 29 Octomvrie.

Puterea oștrilor nevăzute

Textul: 2 Împărați 6:8—23.

Cuv. de aur: Psalmul 91:1.

EXPLICAȚIUNI: Azi vedem pe Elisei făcând o nouă minune. În Dumineca trecută am văzut unde era țara Sirienilor, adică la mieznoapte de Canaan (vezi harta). Am văzut iarăși că aceste două popoare erau mereu în luptă. Azi vedem pe Sirieni plănind încontinuu să nimicească pe Israel. Dotanul, unde locuia Elisei, se găsește în mijlocul Palestinei la apusul Iordanului. E același loc unde a fost vândut Iosif de frații săi. Aici au venit armatele Sirienilor să omoară pe Elisei. Dar el le-a orbit, nu cu o orbie naturală, ci numai le-a sucit mîntea în așa fel ca să nu mai priceapă și apoi i-a dus până în Samaria. Aceasta era atunci capitala celor zece seminții. Ea era așezată pe un munte înalt și înconjurată de jur împrejur cu ziduri înalte de piatră.

Invățăturile spirituale

1. **MINUNILE LUI ELISEI.** Acest prooroc a avut o inimă bună. El a făcut minuni de binefacere. Prin ele a încercat să vindece lepra, să curățească apa, să plutească fierul, să ajute pe Israel contra dușmanilor, etc. El a făcut bine toată viața. Să fim și noi astfel de oameni, buni și aju-

tători.

2. **VESTEA DESPRE ELISEI.** Proorocul Domnului era o lumină mare în întunec. Oriunde se ducea, făcea lucruri mari. De aceea puterea lui era cunoscută și în țările străine. Ferice de noi când lumea ne cunoaște ca pe oamenii lui Dumnezeu!

3. **MAI MULȚI SUNT CU NOI.** Servul lui Elisei s'a speriat de oastea siriană. Ei sunt doi oameni fără arme și în jur sunt oști puternice și înarmate, gata să-i omoare. Nu mai e nimic scăpare. Dar Elisei i-a spus: „Mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei”. Și Elisei a avut dreptate. Dacă un om are pe Dumnezeu, poate fi toată lumea împotriva lui, căci tot el e mai tare. Întreg cerul e de partea lui. De aceea, să nu ne temem. Dacă Dumnezeu e cu noi, cine va fi împotriva noastră? Să avem pe Dumnezeu cu noi și nimeni nu ne poate face niciun rău.

4. **„DOAMNE, DESCHIDE-I OCHII SĂ VADĂ”.** Aceasta era greșala servitorului lui Elisei, El era orb. Ochii lui spirituali erau închiși. El nu vedea decât lucrurile pământești. Mulți oameni sunt asemenea lui! Ei nu văd decât lumea cu păcatele ei. Ochii nu văd pe Dumnezeu, nu văd puterea și înțelepciunea Lui, nici harul și dragostea Lui. Pentru mulți oameni ar trebui să ne rugăm azi: „Doamne, deschide-le ochii să vadă!”

5. **BINE PENTRU RAU.** Elisei a fost un om bun. El a luptat să facă bine altora. Chiar dușmanilor săi le-a făcut bine. El n'a răsplătit rău pentru rău. Sirienii au venit cu armata să-l omoară. El i-ar fi putut nimici cu totul. Dar n'a făcut așa ceva. Când a ajuns cu ei în capitala țării, în Samaria, împăratul lui Israel a zis: „Să-i măcelărească, să-i măcelărească, părinte?” Nu se poate, a zis Elisei. Din contră, „Dă le pâine și apă să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor”. Ce minunat, oamenii aceștia vin să-l omoară, iar el le face o masă de iubire! E ciudat că Sirienii s'au speriat tare de această purtare. „Si oștile Sirienilor nu s'au mai întors pe ținutul lui Israel”. Elisei fusese la luptă și biruise, biruise răul cu bine. El a ascultat de porunca lui Isus care a spus: „Faceți bine celor care vă fac rău” și de a lui Pavel care a zis: „Dacă dușmanul tău flămânzește, dă-i să mănânce și dacă însetează, dă-i să bea”.

Pilda lui Elisei e vrednică de urmat. Porunca lui Isus trebuie ascu-

tată. Noi nu trebuie să facem rău pentru rău. Armatele noastre de luptă trebuie să fie: dragostea, bunătatea, face-rea de bine și jertfa pentru dușman. Așa a făcut Isus pentru noi, murind pe cruce pentru păcatele noastre. Spiritul crucii trebuie să ne stăpânească și pe noi.

INTREBARI: 1. Cine erau Sirienii? 2. Ce planuri aveau ei față de Israel? 3. Ce ajutor a dat Elisei lui Israel? 4. De ce s'a speriat slujitorul lui Elisei? 5. Ce i-a spus Elisei atunci? 6. Ce a făcut Elisei cu oștirea care a venit să-l omoară? 7. Arată cum el a răsplătit răul cu bine.

Astăzi e Dumineca a 5-a. Sunteți rugați să faceți o colecție pentru a ajuta lucrul Scoalelor Duminicale din toată țara. S'o trimiteti la: Dumitru Baban, casier, str. M. Joffre 6, Constanța.

Pentru copiii mici

Lecția noastră de azi spune iarăși despre Elisei, tânărul care a cerut puterea să facă bine și să fie sfânt. Iată cum s'a petrecut întâmplarea din lecția noastră: Dușmanii evreilor au strâns soldați mulți și au plecat să facă războiu cu evreii. Dar Domnul ajuta mereu pe evrei să învingă. Elisei era și el acolo. Împăratul când a văzut că Elisei proorocul se roagă pentru evrei, a trimis oaste mare care să-l prindă și să-l omoară. Elisei era într-un oraș și dormea. Servitorul său a ieșit afară de dimineață și a văzut oastea multă lângă oraș și s'a înspăimântat foarte tare. Dar Elisei i-a spus să nu-i fie frică, pentrucă Domnul are o oaste mult mai mare de îngeri pe care îi va trimite în ajutorul lor, când vor fi în pericol. Apoi s'a îmbrăcat și s'a dus la soldați. Întrebându-i: „Pe cine căutați?” Soldații au răspuns: „Noi căutăm pe proorocul Elisei” Atunci Elisei le-a spus că el nu e în orașul acela, ci în alt oraș. A plecat înaintea lor și soldații au pornit după el. Ei nu-l cunoșteau pe Elisei și nici nu știau unde sunt duși de acesta. Nu peste mult au ajuns în orașul unde era regele evreilor și oastea sa. Când au văzut soldații dușmani că unde sunt, s'au speriat că vor fi uciși. Dar regele le-a dat de mâncare și i-a trimis acasă.

Când soldații au văzut ce bun și mi-

los e regele și evreii, s'au rușinat și nu s'au mai întors în țara evreilor ca să se războiească.

Vedeți copii ce mult bine face mila și bunătatea inimii. Așa trebuie să vă purtați și voi cu acei care vă supără și vă vreau rău. Le va fi rușine de faptele lor, și se vor pocăi.

Duminecă, 5 Noemvrie.

Iertarea greșelilor

Textul: Matei 5:17—26.

Cuv. de aur: Efes. 4:32.

EXPLICAȚIUNI: Textul nostru de azi face parte din predica de pe munte a lui Isus Hristos. Aceasta e cea mai mare predică ce a fost ținută vreodată.

Prin „Lege și prooroci” se înțelege Vechiul Testament. Despre el vorbește Isus că n'a venit să-l desființeze. Fariseii erau o sectă evreiască, ce avea o religie plină de forme și de fățarnicie.

Invățăturile spirituale

1. ISUS A IMPLINIT LEGEA ȘI PROOROCII ÎN DOUĂ PRIVINȚE:

a) A IMPLINIT LEGEA. Toți oamenii de pe pământ au călcat legea lui Dumnezeu. Tot ce lăsa a călcat un punct al legii, s'a făcut vinovat în toate. Tot ce lăsa a călcat legea, e sub blestemul pedepsei eterne a lui Dumnezeu. Deci toată omenirea e sub pedeapsa legii lui Dumnezeu. Isus însă, a venit și a luat blestemul omenirii asupra Lui. El a îndeplinit legea lui Dumnezeu în locul nostru. A fost răstignit pe cruce pentru noi și a murit în locul nostru. Ceea ce trebuie să împlinim noi, a făcut El în locul nostru. Asta e calea mântuirii. Dacă noi primim pe Hristos în inimile noastre, atunci jertfa Lui ne șterge toate păcatele. El a împăcat legea lui Dumnezeu și a făcut tot ce trebuie pentru mântuirea noastră.

b) A ADAUS LA LEGE. Adică în Vechiul Testament voia lui Dumnezeu a fost descoperită numai în parte. Isus Hristos a venit să ne aducă o lumină desăvârșită. El n'a venit să desființeze legea, ci s'o întregască, s'o completeze! În Vechiul Testament adevărul cu privire la Dumnezeu, la suflet, la viața veșnică, la înviere, etc., etc. toate aceste adevăruri au fost descoperite numai în parte. Trebuia să vină Hristos ca să ne aducă lumină întreagă. Cineva a spus că Vechiul

Testament e ca și răsăritul zorilor. Lumina a devenit tot mai mare și mai mare, până când Soarele dreptății a apărut cu toată gloria strălucirii Sale.

2. **NEPRIHANIREA FARISEILOR.** Isus a cerut urmașilor Săi să aibă o neprihănire, o dreptate mult mai bună decât a Fariseilor. Dreptatea lor era fățarnică. Ei aveau niște reguli făcute de oameni pe care le respectau cu strictețe, dar în inimă erau plini de răutate, de lăcomie și de mândrie. Isus cere ca dreptatea să locuiască în inimă, ca dragostea de oameni să stăpânească întregă ființa noastră. Să facem dreptate nu după niște reguli omenești, ci în ascultare deplină de Dumnezeu.

3. **UCIDEREA ȘI MÂNIA.** Isus începe acum să întregască învățăturile din Vechiul Testament. Poruncile din lege nu cuprindeau întregă viața lui Dumnezeu. De aceea Isus a venit să adauge la ele. Restul capitolului 5 din Matei se ocupă cu această complectare a legii. Celor din vechime li s'a poruncit să nu ucidă. Porunca aceasta e mare, dar nu e întregă. Dumnezeu vrea nu numai ca noi să nu ucidem, ci să nu vătămăm cu nimic pe aproapele nostru. E păcat să ucizi, dar e păcat și să porți mânia pe aproapele tău. De aici se vede că Isus nu condamnă numai faptele rele, ci și gândurile rele din noi. Prin mânia sau prin alte gânduri rele noi ne pătim inima noastră în care trebuie să locuiască Isus.

4. **HULA.** Isus apoi ne poruncește nu numai să nu ucidem, ci nici să nu spunem vorbe rele de nimeni. El numește două vorbe urite: „Prostule” și „Nebunule”. Dar înțelesul e că e păcat să spunem orice vorbă prin care atacăm sau vătămăm pe aproapele nostru cu ceva. E bine să învățăm tinerețului nostru să se obișnuiască a nu spune nicio vorbă rea. În familie, între prieteni, între frați și în lume, să ne păzim a spune vreo vorbă prin care am vătăma pe alții.

INTREBĂRI: 1. Din ce predică face parte textul nostru? 2. Cum a îndeplinit Isus legea? 3. Dece a trebuit să întregască Isus învățăturile Vechiului Testament? 4. Ce fel de dreptate au avut Fariseii? 5. Ce fel de dreptate să avem noi? 6. De ce condamnă Isus și gândurile rele? 7. Dovedește că e păcat să spunem vorbe rele despre alții.

Pentru copiii mici

Cuvântul nostru de aur spune: „Fiți buni unii cu alții”. Aceasta mai înseamnă și că trebuie să iertăm unul pe altul.

De mult, de mult, trăiau doi băieți. Unul se numea Esau, iar celălalt Iacob. Esau era mai mare dar lăcom. Iacob era mai mic și mai viclean. Într-o zi Iacob a înșelat pe Esau și de aceea Esau îl căuta pretutindeni să-l omoare. Atunci Iacob și-a luat o trăsă și toiagul de păstor, a sărutat pe mamă — sa și a fugit de acasă. Mult timp a rătăcit prin pustiu, flămând, setos și necăjit că e departe de mamă-sa. Nu peste mult timp a ajuns păstor la oi, la o familie bogată. Aici s'a purtat bine și era muncitor și harnic. Au trecut ani mulți și Iacob s'a făcut om bogat. Atunci s'a gândit să se întoarcă acasă, pentru că îi era dor de mamă-sa și-i părea rău că a înșelat pe fratele său. Într-o dimineață frumoasă au plecat. Cămilele erau încărcate cu vase frumoase, cu covoare și haine scumpe. Iar îndărătul lor veneau oile, hoii, caprele și asinii, mânați de servitorii lui Iacob. El era acum foarte bogat și mulțumit, pentru că Domnul a fost cu el și l-a ajutat. Dar un lucru îl neliniștea. El era certat cu fratele său — și se temea că atunci când îl va întâlni Esau îl va uide. Atunci s'a gândit să-i ceară iertare și să-i spună că îi pare rău de fapta lui urâtă. După multe zile de călătorie oboșitoare prin pustiu, Iacob a ajuns aproape de casa lui Esau, și a trimis un om ca să-i spună că vine la el fratele său Iacob. Când a auzit Esau că vine fratele său, pe care nu l-a văzut demult, a ieșit repede, a poruncit să se pregătească o masă mare, a încălecat pe calul său și a plecat cu bucurie să-l întâmpine pe Iacob. Iacob a cerut iertare plângând și Esau l-a sărutat și l-a iertat.

Domnul Isus a iertat pe dușmanii Lui care L-au bătut și L-au răstignit. Și noi trebuie să facem ca Domnul Isus și ca Esau, să iertăm celor care ne fac rău, căci atunci și Domnul ne va ierta. Să învățăm rugăciunea frumoasă, domnească: Tatăl nostru.

Duminecă, 12 Noemvrie.

Nu vă răzbunați

Textul: Matei 5:38—48; Ioan 18:1—11.
Cuv. de aur: Romani 12:9.

EXPLICATIUNI: Prima parte a lecțiunii noastre face parte din predica de pe munte a lui Isus. Ea are o

legătură mare cu lecția din Dumineca trecută. Și aici vedem pe Isus întregind învățăturile din lege.

Al doilea text ne duce în apropierea morții lui Isus. E Joi seara. Isus merge pe drum ieșind din Ierusalim și îndreptându-se spre Ghetsimani. El ți-nuie în fața ucenicilor cuvântările din Ioan 14—16 și rostise rugăciunea din Ioan 17. Ei acum merg spre răsărit. Coboară în valea Chedronului. O trec. Urcă apoi în sus pe muntele Măslinilor până, pe coastă, dau de grădina Ghetsimani. Aici vine Iuda să-l prindă pe Isus. E noapte, cam pe la miezul nopții. Iuda are în jur o ceată de ostași romani și o gloată mare de aprozi sau servitori de ai preoților și Fariscilor. Ei vin cu făclii, felinare și arme:

Învățăturile spirituale

1. **INTREGIREA VECHIULUI TESTAMENT.** În prima parte a lecției avem două pilde ale luminii noi pe care a adus-o Isus Hristos pe pământ. El arată că nu-i destul ce ne cere legea. Trebuie să facem mult mai mult de cât ne-a poruncit Moise. Astfel Fiul lui Dumnezeu ne-a adus lumină deplină cu privire la toate lucrurile.

2. **„NU VA ÎMPOTRIVITI CELUI CE VA FACE RĂU”.** (v. 38—40). În lege era scris „dinte pentru dinte”. Dacă ți-a făcut cineva rău, ai dreptul să-i faci și tu rău. Isus, însă vine și oprește acest lucru. În nicio împrejurare n'ai drept să faci rău altuia. Dimpotrivă, când cineva îți face rău, suferă.

3. **A DOUA MILĂ.** Mila era pe vremea aceea o măsurătoare de drum așa cum e azi Kilometrul. În Palestina era o lege prin care soldații romani aveau dreptul să silească pe oricine să meargă cu ei o milă și să le ducă armele și alte bagaje. De sigur, Iudeii murmurau mult împotriva Romanilor când erau siliți să meargă o milă. Dar Isus le spune nu numai să nu se împotrivescă și să nu cărtească. El le cere să meargă două mile, să facă mai mult decât erau datori să facă. Să fim și noi gata să facem totdeauna mai mult decât suntem siliți să facem.

4. **CERCUL DRAGOSTEI.** Isus lărgeste cercul dragostei. Moise ceruse să ne iubim pe ai noștri, familia, prietenii și binefăcătorii noștri. Dar Domnul ne spune că asta nu-i destul. Cercul dragostei noastre trebuie să fie mai larg. El trebuie să cuprindă și pe dușmanii noștri. Nu numai că nu tre-

bue să ne împotrivim celui rău, ci trebuie să-l iubim, să ne rugăm pentru el și să-i facem bine pentru rău. Asta nu înseamnă că ne dăm bătăli; ci înseamnă că în lupta cu dușmanul, folosim arme mai puternice decât el: dragostea, rugăciunea, facerea de bine. Cu aceste arme îl vom doborî, din dușman îl vom face prieten.

5. **SĂ ÎMITĂM PE TATAL NOSTRU.** Isus ne-a adus această descoperire mare, că Dumnezeu e Tatăl nostru și că are față de noi o iubire mai mare, de cum ne putem noi închipui. Dar noi ca fiii ai Lui, trebuie să imităm pe Tatăl nostru, să trăim ca El. El nu răsplătește rău pentru rău. Dimpotrivă, iubește pe toți oamenii și a dat pe Fiul Său să moară pentru noi. În același fel trebuie să ne purtăm noi față de aproapele nostru și dușmanul nostru, făcându-i numai bine.

6. **ISUS TRĂIEȘTE CEEA CE ÎNVĂȚĂTĂ.** Domnul Isus a fost singura persoană de pe pământ care a trăit în chip desăvârșit ceea ce a învățat. În a doua parte a lecției noastre, vedem că dușmanii Lui vin să-L prindă să-L omoaie. El însă nu se răzbună pe ei, ci îi înlimpină cu vorbe blânde. El ar fi putut să-i nimicească într-o clipă, dar n'a făcut acest lucru. Când Petru a scos sabia și a tăiat urechea lui Malhu, Isus l-a oprit. A luat urechea dușmanului Său și a pus-o la locul ei. El a făcut bine pentru rău. Mai târziu îl vedem rugându-se pentru cei ce îl răstignesc: „Tată, iartă-le, căci ei nu știu ce fac!” Domnul Isus ne-a cerut să călcăm pe urmele Lui, să trăim și noi aceeași viață de dragoste față de prieteni și față de dușmani.

ÎNTREBĂRI: 1. Cu ce se ocupă primul text? 2. De ce a trebuit să întregească Isus învățăturile din Vechiul Testament? 3. Cum trebuie să ne purtăm față de cel ce ne face rău? 4. Ce înseamnă să mergem a doua milă? 5. Pe cine trebuie să iubim? 6. Cum ne putem face prieteni din dușmanii noștri? 7. Arată cum Isus a împlinit legea dragostei față de dușmani? 8. Ce înseamnă a urma pe Hristos?

Pentru copiii mici

Niste copii răi se jucau pe malul unui lac și-și băteau joc de un om bătrân care pescuia. Vasiliică era mai neastâmpărat și se strâmba mai urât. Moșul tăcea și se făcea că nici nu vede, nici nu aude vorbele urâte ale copiilor. Atunci Vasiliică se apropie tot mai mult de moș și-l lovească cu o

piatră. Dar alunecă și căzu în apa adâncă a lacului. Vasilică începu să strige căci nu știa să înoate. Dar nici ceilalți copii nu știau să înoate. Ei s'au speriat și au fugit acasă să spună ce i s'a întâmplat lui Vasilică. Moșul când a văzut pe Vasilică în apa adâncă, a uitat că l-a lovit, și-a pus jos unghița și a sărit în apă și l-a scos pe copilul rău. Vasilică se rușină tare. El a făcut rău moșului, și moșul i-a scăpat vieța. Se duse la el și-i ceru iertare, sărutând mâna bătrână. Moșul blând îl iertă și-l sfătuie să se îndrepte.

Ce frumos e că inoșul nu s'a răsunat și n'a lăsat pe Vasilică în apă să se înece! Nici Domnul nu iubește pe copiii răi, de aceea i-a dat lui Vasilică o lecție, învățându-l să nu-și mai bată joc de nimeni. Iar lecția de azi ne spune nouă să nu ne răsunăm, ci să ne purtăm cu bunătate cu cei ce ne fac rău și atunci ei se vor pocăi și se vor întoarce la Domnul, ca Vasilică.

Duminecă, 19 Noemvrie.

Trupul vostru este un templu

Textul: Romani 14:12—23.

Cuv. de aur: Romani 14:17.

EXPLICAȚIUNI: Epistola către Romani, în care e lecțiunea noastră, a fost scrisă de apostolul Pavel și a fost trimisă bisericii din Roma. Textul e potrivit ca să scoatem din el o învățătură cu privire la beuturile îmbătătoare. De aceea e bine ca la programul Școlii Duminecale de azi, să se caute cântări potrivite contra alcoolului. N'ar fi rău dacă ar fi o poezie contra alcoolului. La sfârșitul programului, învățătorul poate întreba, câți dintre cei de față sunt hotărâți să nu bea niciodată niciun fel de beaură îmbătătoare.

Învățături spirituale

1. SĂ NU JUDECĂM. În tot capitolul 14 din Romani, Pavel condamnă pornirea păcătoasă de a judeca și critica pe alții. Noi suntem ispitiți să judecăm vieța altora și să găsim fel de fel de greșeli în ei. Pavel ne spune că e mult mai bine să ne judecăm pe noi înșine. Vom câștiga mult dacă nu vom privi la vieța altora, ci la a noastră. Dumnezeu e judecătorul altora.

2. SĂ NE JUDECĂM PE NOI. În această privință, el ne dă două sfaturi însemnate:

INTAI, să nu facem niciun lucru

despre care nu avem încredințarea că e bun. „Tot ce nu vine din încredințare, e păcat”. Să aplicăm această învățătură la alcool. Ce simți tu în inima ta, e bine sau nu e bine să bei beuturi îmbătătoare? Răspunde la următoarea întrebare: cum îi place lui Isus mai mult de tine, dacă bei sau dacă nu bei? Sau te ajută beutura să devii mai bun și mai sfânt, ori te împiedecă? Dacă simți în sufletul tău că e mai bine să nu bei, Pavel spune că e bine să nu bei.

AL DOILEA, să nu facem niciun lucru prin care scandalizăm pe alții, chiar dacă în sufletele noastre simțim că nu e rău. Pavel ne aduce pilda cu mâncările. Pe vremea aceea erau mulți creștini care se legau de mâncări și credeau că e păcat să mănânce unele din ele. Pavel spune că acest lucru e greșit. Împărăția lui Dumnezeu nu stă în mâncare și beaură, ci în dreptate, pace și bucurie în Duhul sfânt. Prin urmare un creștin poate mânca orice. Totuși, spune Pavel, „să nu nimicești, pentru o mâncare lucrul lui Dumnezeu”. Dacă fratele meu slab se poticnește în acest lucru, tu nu trebuie să-l faci chiar dacă crezi că e bun. Datoria noastră e să facem numai acele lucruri „care duc la pacea și zidirea noastră”.

Să punem acum următoarele întrebări: Suntem noi o lumină în fața unui necredincios când ne vede bând? Ajutăm noi pe fratele mai slab când ne vede cu paharul în mână? Avem noi autoritatea morală să predicăm de la amvon contra beuturilor îmbătătoare câtă vreme ele au loc în casa și în gura noastră? La aceste întrebări suntem siliți să răspundem nu. Atunci Pavel spune că e păcat să facem acel lucru care nu zideste pe alții.

2. BINE ESTE SA... NU BEI VIN (v. 21). Cuvintele acestea adaugă ceva nou. Pavel spune clar că e bine să nu bem vin. Iată câteva din motivele pentru care e bine să nu bem vin și nicio altă beaură îmbătătoare:

a) ALCOOLUL NU AJUTĂ LA SĂNĂTATE. Cei mai învățați medici de azi ne spun că beuturile îmbătătoare nu ajută sănătății. Dacă dorim să avem o sănătate mai bună, avem o mulțime de alte beuturi și mâncări care ne pot întări.

b) ALCOOLUL STRICĂ SĂNĂTATEA. Alcoolul e otravă. El arde sângele și amorțește creierul. Incet, incet,

el ruinează vicața noastră trupească. Milioane de oameni au ajuns nebuni, tuberculoși, bolnavi de inimă și au murit de vreme din cauza alcoolului. Alcoolul strică sănătatea nu numai când e băut în măsură mare, ci și când e băut puțin câte puțin.

c) **PRĂDAM BANII.** Banii sunt darul lui Dumnezeu. Ei trebuie folosiți după voia Lui. Când îi dăm pentru alcool, nu numai ne facem nouă rău, dar ajutăm cu banul nostru cărciumele și fabaricile care otrăvesc țara și departă pe oameni de Dumnezeu. Mai bine să dăm acei bani pentru predicarea Evangheliei.

d) **NE JUCCAM CU FOCUL.** Alcoolul e foarte înșelător. Incet, incet, el ne robește toată vicața. Cea mai sigură cale e să stăm departe de el.

e) **LĂSAM O MOSTENIRE REA COPILOR NOSTRI.** Părinții, care beau alcool, nasc copii slabi la minte și la corp. În familia unui bețiv s'au născut 7 copii orbi. Patima beției trece în sângele copiilor și ei vor fi biruiți de ea.

Am mai putea adăuga zeci de motive pentru care nu e bine să folosim alcool de loc. Inșă cele de mai sus sunt destule pentru un om cu judecată și cu dorința să facă voia lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Dece e păcat să judecăm pe alții? 2. Dece trece să ne judecăm pe noi înșine? 3. Îi place lui Isus să ne vadă bând alcool? 4. Suntem noi o lumină înaintea altora când bem băuturi îmbătătoare? 5. Ajută alcoolul la sănătate? 6. Dă alte motive pentru care nu e bine să bem băuturi îmbătătoare.

Pentru copiii mici

Voi copii știți ce e biserică? Biserica este casa Domnului. La biserică vine Domnul în mijlocul zelor care se adună, ca să asculte rugăciunile, cântările de laudă și vorbirea noastră. În biserică trebuie să fie curățenie și liniște, căci aici întâlnim pe Domnul.

Domnul Isus spune că El va locui în inima noastră dacă noi vrem să-l primim. În biserică stăm cuminti și ascultăm cu evlavie Cuvântul Domnului, în liniște, îmbrăcați curat și evuiincios, pentru că aceasta e casa Domnului. Dacă inima noastră e plină de blândețe, bunățate, milă și ascultare, atunci Domnul spune că trupul nostru e ca o biserică unde Domnul va locui cu bucurie.

Băgați de seamă să nu vă îmbolnăviți. Să fiți cu multă grijă cum mâncați să nu vă stricați sănătatea. Să nu beți beuturi. Ele nu sunt pentru cei care iubesc pe Domnul. Domnul iubeste curățenia trupului și și a inimii. Și când inima și trupul vostru vor fi curate, atunci Domnul va veni cu voi și bucuria voastră va fi mare totdeauna.

Duminică, 26 Noemvrie.

Iubiți pe frați

Textul: Romani 12:1-21.

Cuv. de aur: 1 Ioan 3:11.

EXPLICAȚIUNI: Capitolul 12 dela Romani e plin de sfaturi practice pentru vicața de toate zilele. În capitolele de mai înainte Pavel se ocupă cu cele mai adânci învățături teologice, ca predestinația înfierea, mântuirea prin har, etc., etc. În acest capitol, apostolul se pogoară la vicața zilnică a credinciosului, arătându-ne cum s'o trăim.

Învățăturile spirituale

1. **CORPUL, JERTFA.** Pavel arată că Dumnezeu nu are nevoie numai de sufletele, ci și de trupurile noastre. Corpul nostru este făcut ca să fie templul Duhului sfânt. De aceea trebuie să păstrăm trupul nostru curat de toate murdăriile, și de cele trupesti și de cele spirituale. Isus vrea să fie stăpân peste corpul nostru și vrea să-l dăm ca o jertfă vie, plăcută și sfântă. Domnului nu-i place când corpul nostru e folosit în lucruri păcătoase, dar Lui nu-i place nici atunci când trupul nostru este nespălat și neîngrijit.

2. **SĂ NU NE ASEMĂNAM CU LUMEA.** Trebuie să ne deosebim de lume nu în mâncare sau în haine, ci în vorbire, în fapte și în vicață. Ei fac voia firii lor păcătoase; noi trebuie să facem voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.

3. **SĂ FIM UMILITI.** Adică să nu căutăm a fi mai mari decât alții, ci fiecare din noi să dea întâietate altora. Hristos este capul nostru. A Lui să fie toată onoarea și mărire. Noi suntem mădulare sau membre în corpul Său. Unii din noi au loc mai însemnat și alții mai puțin însemnat. Să nu pismuim pe ceie au un loc mai însemnat decât noi, ci să încercăm fiecare să fim credincioși în locul în care am fost puși, să ne facem datoria cu talentul pe care îl avem. Dumnezeu nu ne judecă după locul pe care îl avem în viața Sa, ci după

felul în care ne îndeplinim datoria. Mare va fi plata aceluia care e foarte credincios într'un loc neînsemnat.

4. IUBIREA FRĂTEASCĂ. Acesta e lverul cel mai însemnat în viața creștină în biserică. Așa după cum Isus a iubit pe ucenicii Săi, așa trebuie să se iubească unii pe alții: nu cu prefăcătorie, nu din gură, ci din toată inima. Desigur, numai Duhul sfânt ne poate ajuta să avem această dragoste sfântă.

5. PRIMITORII. Casele credincioșilor trebuie să fie deschise unii pentru alții. Vestitorii Evangheliei trebuie să fie primiți și ajutați.

6. BIRUȚI RĂUL CU BINE. După ce Pavel a sfătuit pe credincioși să fie buni unii cu alții, el le arată cum să se poarte față de dușmani. Ei nu trebuie să fie răzbuunători față de cei ce le fac rău. Numai Dumnezeu are drept să se răzbuie și El se va răzbuia la vremea potrivită. Noi trebuie să ne purtăm altcum. Să punem cărbuni aprinși pe capul dușmanului. Să-i dăm să mănânce și să bea. Să biruim răul cu bine.

Cea mai bună cale de a birui pe dușman e să-l faci prieten. Și făcându-i bine, îl ajutăm să-și vadă greșala și să se îndrepte. Cu purtarea noastră plină de dragoste, arătăm dușmanului că nu are niciun motiv să ne urască și să ne facă rău.

INTREBĂRI: 1. Ce cuprinde capitolul 12 din Romani? 2. Care e părerea lui Dumnezeu cu privire la corpul nostru? 3. Ce învață Pavel cu privire la umilință? 4. Care trebuie să fie purtarea noastră față de lume? 5. Ce fel de iubire trebuie să avem noi unii față de alții? 6. Care-i calea prin care putem birui pe dușmani? 7. A cui e răzbuinarea?

Pentru copiii mici

Erau doi frați tineri. Amândoi erau pescari și umblau toată ziua cu undița și cu mreja să prindă pești mulți. Apoi îi vindeau în piață. Acești frați se iubeau mult unul pe altul. Unul se numea Petru iar celălalt Andrei. Într-o zi Andrei sta de vorbă cu un prieten. Iată vine Domnul Isus și le spune că-i iubește și ar vrea să fie prietenul său. Andrei îl întreabă „Cine ești tu?”. Domnul a răspuns: „Eu sunt Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. Când a auzit Andrei, s'a bucurat mult și a alergat acasă. Acolo a găsit pe Petru cărpind o mreajă ruptă. Petru

l-a întrebat: „Pentruce fugi așa tare Andrei? Stai jos, că te-ai obose”. Andrei a șezut lângă el și i-a spus: „Petre, îți povestesc ceva care îți va face bucurie. Eu stau de vorbă cu un prieten când a trecut pe acolo un tânăr și mi-a spus că El e Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Eu am alergat la tine să te veselești și tu”. Petru a pus jos mreaja, și-a îmbrăcat haina mai bună, a luat pe Andrei de mână și au alergat la Domnul Isus acasă. Domnul Isus i-a chemat să-l fie prieteni și Petru și Andrei au primit bucuroși. Ei se iubeau, de aceea au mers împreună la Domnul ca să se bucure împreună.

Și noi copilașilor, trebuie să ne iubim unii pe alții și să ducem și pe frații noștri la Domnul și pe prietenii noștri mici, ca și ei să se bucure.

Duminecă, 3 Decembrie.

Tatăl iubește și se îngrijește

Textul: Luca 11:1—13; 12:22—32.

Cuv. de aur: I. Petru 5:7.

EXPLICATIUNI: Pâinile, pe vremea lui Isus, erau foarte mici. Erau un fel de plăcinte, care erau coapte pe jar. Apoi erau împăturate. Da erau așa de mici, încât un om putea mânca ușor trei pâini. Crinii creșteau prin Palestina sălbateci. Se găseau prin câmpii, pe dealuri și prin văi. Fariseii erau o sectă religioasă, care avea foarte multe forme, reguli și ceremonii, dar era seacă, fățarnică și goală în ce privește viața spirituală. Cărturarii erau niște oameni pricepuți în lege. Ei învățau pe popor în sinagogi. Vameșii erau cei ce adunau darea dela oamenii pentru împăratul roman. Ei erau urâți de popor pentru nedreptățile mari pe care le făceau. Păcătoșii erau clasa cea mai pierdută de oameni, fără nicio religie și fără niciun frâu în ce privește păcatul.

Învățătură spirituală

1. VIAȚA DE RUGĂCIUNE A LUI ISUS. „Într-o zi, Isus se ruga într'un loc anumit”. Dacă privim în Evanghelia, vedem că Isus s'a rugat foarte mult. El avea locuri anumite unde se ducea și se ruga. Se scula de multe ori în zori ca să se roage. Altădată petrecea toată noaptea în rugăciune. Ucenicii Lui au rămas uimiți de această rugăciune a lui Isus. În ei s'a născut un dor arzător ca și ei să se știe ruga ca El.

2. „INVATA-NE SA NE RUGAM”.

Rugăciunea ucenicilor trebuie s'o repetăm și noi. Noi nu știm cum să ne rugăm. Nu ne rugăm cât ar trebui și cum ar trebui. Isus e Învățătorul și pilda noastră în această privință. La El trebuie să mergem să ne învețe cum să ne rugăm. Să studiem atent rugăciunea Tatăl nostru. Ea e un model perfect de rugăciune.

3. STĂRUINȚA ÎN RUGĂCIUNE. Isus ne dă o pildă despre stăruința în rugăciune. Un om se va scula la miezul nopții ca să asculte cererea prietenului său. Oare Tatăl nostru din ceruri nu va asculta cererea noastră? Dacă părinții de pe pământ, care sunt răi, nu dau daruri rele, ci bune, copiilor lor, oare Tatăl din ceruri, care e nemărginit în dragoste, nu ne va da, ceea ce cerem? Să avem mare încredere în dragostea Tatălui, să avem mare îndrăzneală la tronul Lui și să nu ne descurajăm, ci să stăruim neînclăt până vom primi răspunsul.

4. ÎNGRIJORĂRILE. (12:22--32). Nimic nu ne tulbură sufletul, nimic nu ruindază nervii și nu chinuște așa de mult ca și îngrijorările. Grija zilei de mâine, gândul ce are să fie de noi, face viața iad pentru mulți oameni. Isus, însă, ne arată că în ceruri există un Tată plin de dragoste. El se îngrijește de corbi, ca să-i hrănească. El îmbracă crinii câmpului așa de frumos încât nici Solomon în toată slava lui n'a fost îmbrăcat ca ei. Același Tată iubește cu mult mai mult pe credincioșii Lui, îi iubește așa de mult încât a dat pe Fiul Său să moară pe cruce pentru noi. El se va îngriji de hrana și de băinele noastre. Să aruncăm deci toate grijile noastre pe El.

5. NU VA TEMETI. Frica zdrobeste inima, frica de oameni, de boală, de sărăcie, de viciată și de moarte, ea face viața iad. Noi să nu ne temem. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu.

6. ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ÎNTAI. Să punem întâi pe Hristos și lucrarea Lui. Să-i fim credincioși Lui în orice împrejurări. Înainte de ambițiile și interesele noastre, înainte de pâinea și banul nostru, să punem pe Hristos și Împărăția Lui.

7. TATAȘI CEI PIERDUTI. Dar Tatăl cel cerese se îngrijește nu numai de cei credincioși. El e păstorul cel bun, care se îngrijește de oaia pierdută așa de mult încât merge până o caută. El a trimis pe Fiul Său

să ne caute pe noi, oile pierdute și să ne ducă acasă în staulul Tatălui. El e femeia bună, care aprinde lumina și caută banul pierdut până îl găsește. Tatăl cerese dorește ca orice om care e departe de El, să vină aproape și să fie fericit.

INTREBĂRI: 1. Spune tot ce știi despre viața de rugăciune a lui Isus? 2. Ce i-au cerut ucenicii lui Isus? 3. Cine ne poate învăța cum să ne rugăm? 4. Ce pilde ne-a dat Isus cu privire la stăruința în rugăciune? 5. De ce nu trebuie să ne îngrijorăm? 6. De ce nu trebuie să ne temem de nimic? 7. Ce trebuie să fie întâi în viața noastră? 8. Ce învățăm din pilda cu oaia pierdută și cu banul pierdut?

Pentru copiii mici

Ați văzut dragi copii vrăbiile, când afară în câmp și în grădină e zăpadă mare și e frig tare? Sărmanele, sgribusesc sub streșină sau pe câte o creangă uscată. Priviți pe fereastră. Acum nu mai găsece seminte în câmp și nici furnici, nici verdețată ca să se hrănească. Totuși păsărelele găsece pe lângă casă ceva fărâmituri, ceva boabe ca să-și potolească foamea. Dumnezeu are grijă de ele.

Ați văzut vara ce frumoase sunt rochițele florilor? Câte culori frumoase și ce miros plăcut au floricelele! Domnul are grijă să crească și să fie frumoase și plăcute.

El a spus că va avea grijă de noi și nu vom duce lipsă de nimic pentrucă El ne iubește mai mult decât florile și mai mult decât pe păsărelele voioase.

Să nu vă temeți că nu veți avea ce mânca sau nu veți avea o hăinuță caldă. Dumnezeu are copii buni și în biserică voastră și aceștia vor da din hăinuțele lor și acelor copilași mici care n'au.

Să fiiți miloși, iubiti copii, ca și Domnul Isus iubește pe cei dornici și iubitori. Vouă, care dați. El vă va da mult mai mult decât ați dat.

Duminecă, 10 Decembrie.

Fiul rătăcit

Textul: Luca 15:11--32.

Cur. de aur: I. Ioan 1:9.

EXPLICAȚIUNI: Ca să înțelegem pilda fiului rătăcit, trebuie să luăm seama la primele versete din cap. 15. Acolo se vede că Isus se apropia de vameși și păcătoși, iar Fariseii și cărturarii murmurau din această pricină împotriva Lui.

Fariseii și cărturarii se credeau drepti și buni, iar pe păcătoși, îi credeau așa de decăzuți încât nu mai meritau mila lui Dumnezeu.

Învățătură spirituală

1. **FIUL CERE AVEREA.** Asta a fost una din primele greșeli pe care le-a făcut fiul rătăcit. A vrut să se facă el stăpân pe averea tatălui. Așa e omul păcătos. El nu vrea să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu, ci vrea să se despărtească de El și să se conducă singur. Dorința aceasta a omului de a se îndepărta de Dumnezeu, e greșala lui cea mai mare.

2. **RISIPIREA AVERII.** Fiul rătăcit a risipit tot ceea ce a primit dela tatăl său. Așa face omul păcătos. Tot ce primește dela Dumnezeu, prăpădește. Sufletul, conștiința, mintea, corpul, pe toate le pune în slujba Satanei și astfel ele sunt nimicite.

3. **SARACIA ȘI ROBIA.** Depărtarea de Dumnezeu conduce la aceste două lucruri: omul sărăcește și ajunge rob al diavolului. Tot ce a avut scump, a pierdut. A pierdut vicat, curată, sufletul, pe Dumnezeu și veșnicia. A ajuns rob al păcatului. Nu mai face ce el vrea, ci ceea ce păcatul din el îi poruncește. E ca și fiul pierdut, zdrențos, flămând, rob și chinuit.

4. **ȘI-A VENIT ÎN FIRE.** Acestea sunt cuvinte foarte însemnate. Fiul rătăcit s'a trezit. Mintea lui s'a deșteptat. Până aici el nu și-a dat seama că este o scârbă din această stare. Acum ochii lui s'au deschis. El vede drumul mântuirii. Aceasta e clipa copleșită când păcătosul se trezește din păcatul său, când începe să vadă starea sa tristă și drumul spre casa Tatălui.

5. **„S'A SCULAT ȘI A PLECAT”.** Acest moment a fost foarte însemnat în istoria fiului rătăcit. Există mulți oameni rătăciți care își vin în fire și își văd starea de plâns, dar rămân totuși în ea. Cel mai însemnat lucru în pocăință și întorcerea noastră la Dumnezeu, e hotărârea de a ne scula din păcat și a pleca spre El. Ai făcut tu acest lucru?

6. **UN TATA CARE AȘTEAPTĂ.** Cea mai însemnată persoană din această pildă nu e fiul rătăcit, nici fratele său, ci Tatăl. Aici Isus ne descopere un Dumnezeu minunat, care așteaptă, plin de dragoste și dor, ca fiii Săi rătăciți să se întoarcă acasă. Am fi așteptat ca Dumnezeu să fie gata să

pedepsească pe aceia care s'au rătăcit, dar îl vedem stând și privind pe drum cu inima deschisă ca să-i primească. Cu Dumnezeu minunat avem noi!

7. **FRATELE MAI MARE.** Pe cine reprezintă fratele mai mare? Atunci când Isus a spus această istorioară minunată, fratele mai mare erau Fariseii și cărturarii, care se credeau buni și care nu se bucurau văzând că Isus primește pe vameși și păcătoși. Fratele mai mare sunt toți aceia care se cred buni și care judecă și disprețuiesc pe alții. Ei nu-și văd starea lor și nu se bucură când un păcătos se întoarce la Dumnezeu și primește mai mult har decât ei. E bine ca noi să ne vedem așa cum suntem, păcătoși și rătăciți și să ne bucurăm când alte suflete vin la Domnul și El le dă har mai mult ca nouă.

INTREBĂRI: 1. În ce împrejurări a spus Isus această pildă? 2. Care a fost prima greșală a fiului rătăcit? 3. Ce risipește oamenii când se departă de Dumnezeu? 4. Unde a ajuns fiul rătăcit? 5. Ce ajunge omul fără Dumnezeu? 6. Ce înseamnă că „și-a venit în fire”? 7. Care a fost clipa cea mai însemnată din întoarcerea fiului rătăcit? 8. Ce fel de Dumnezeu ne descopere Isus în această pildă? 9. Cine e fratele mai mare?

Pentru copiii mici

Acum să vă povestesc, dragi copii, una dintre cele mai frumoase întâmplări din Biblie, povestite de Domnul Isus. Este povestea fiului rătăcit.

Un tată avea doi băieți. Amândoi erau harnici și frumoși. Intr-o zi cel mai mic s'a dus la tatăl său și-a zis: „Dragă tată, eu am crescut mare, și așa vrea să văd multe orașe frumoase pe care nu le-am văzut încă. Te rog să-mi dai bani ca să pot pleca”. Tatăl lui s'a întristat dar i-a dat bani. Atunci băiatul și-a împachetat hainele în coșuri mari și a sărutat pe tatăl și pe fratele său mai mare și a plecat. Și s'a dus, s'a dus departe. Trenul mergea repede. În orașele mari trenul s'a oprit în gară, iar băiatul a coborât. Apoi s'a dus să vadă orașul. Orașul era frumos. Avea case mari și frumoase, grădini împodobite și oameni îmbrăcați frumos. Băiatul a găsit aici prieteni. Și-a cumpărat haine frumoase și prietenii l-au chemat cu ei la petrecere și la cârciumă. Aici băiatul și-a cheltuit toți banii. Acum era sărac. Și nu mai găsea pe nimeni să-l

ajute. Nu mai avea bani să-și cumpere pâine. Atunci s'a dus la un om bogat care l-a luat să-și păzească porcii. Dar era așa flămând încât a început să plângă. Atunci și-a adus aminte că a făcut rău când a plecat de acasă pentrucă acolo a avut ce mânca.

L-a părut rău că n'a ascultat de tatăl său și s'a hotărît să se ducă acasă și să-și ceară iertare. A doua zi a plecat și a mers drum lung, desculț și cu bainele rupte și flămând. Când a ajuns acasă, obosit și necăjit, tatăl lui l-a văzut de departe și a fugit la poartă să-l sărute. El se bucură mult pentrucă nu l-a văzut demult. Tatăl l-a iertat și l-a îmbrăcat în haine frumoase și a pregătit o masă mare.

Dragi copii, noi suntem ca și fuf cel răstăcit. Și noi am păcătuit, am mințit, ne-am certat și n'am vrut să ascultăm de Domnul Isus. Am plecat de la El, cu plăcerile rele ale lumii. Dar când am văzut că e rău când Domnul Isus nu e cu noi, ne-a părut rău de ce am făcut și am venit la El cerând iertare. Domnul Isus ne-a iertat și s'a bucurat că am venit acasă și suntem din nou pocăiți de păcate. Și ingerașii din cer cântă de bucurie când noi ne pocăim și venim la Domnul Isus.

Duminică, 17 Decembrie.

Magii dela răsărit

Textul: Matei 2:1—11.

Cuv. de aur: Matei 1:21.

EXPLICAȚIUNI: Pe vremea nașterii Domnului, în Palestina domnea Irod cel mare. Dar el era supus împăratului din Roma. Irod era un om fioros și rău. Și-a ucis soția și o mulțime de rudeni. Nu s'a dat îndărăt de la nicio crimă ca să-și apere tronul și să-și satisfacă ambițiile.

Magii erau niște oameni învățați. Ei se ocupau mai ales cu cercetarea stelelor. Nu se știe câți magi au fost. Legendele spun că au fost trei, dar Biblia nu ne spune nimic în această privință, așa că nu știm. Iarăși nu știm de unde au venit. Biblia spune că din Răsărit. Asta înseamnă India sau Mesopotamia sau Arabia. Știm că în valea Mesopotamiei, între Caldei, s'a născut astronomia. Aici au studiat oamenii prima dată stelele. Poate magii au fost de aici, dar nu știm.

Învățăturile spirituale

1. DORINȚA DUPĂ DUMNEZEU. Venirea magilor arată că nu numai Israel aștepta pe Mesia. Existau oameni în toate națiunile care așteptau

ca Dumnezeu să se descopere. Magii erau unii dintre acei oameni care doreau să găsească pe Dumnezeu.

2. **MAGII ȘI STEAUA.** Călătoria magilor, sub călăuzirea stelei, e o pildă minunată a vieții creștine. Și noi avem o Stea, e Luceafărul de dimineață, e Isus Hristos. După cum magii au mers zi și noapte sub lumina și în urma acelei stele, tot astfel trebuie să mergem și noi sub lumina și pe urmele Domnului nostru Isus Hristos. Trebuie să fim călăuziți de El în fiecare moment al vieții noastre.

3. **MAGII ÎN IERUSALIM.** Au făcut bine magii că au mers în Ierusalim? Nu i-ar fi călăuzit steaua până la locul dorit de ei? De ce nu s'au încrezut în ea? De ce au alergat la oameni după lumină? Dacă nu mergeau în Ierusalim, Irod n'ar fi ucis pruncii din Betleem.

4. **TULBURAREA LUI IROD.** Împăratul acesta a fost un om fricos. El s'a temut de toată lumea că vrea să-i ia împărăția. S'a temut și de copii. Așa e omul care nu se încrede în Dumnezeu. El trăiește o viață de groază totdeauna. Și frica lui Irod l-a orbit. El s'a temut de Isus! Ce greșală! Isus n'a venit să-i ia împărăția, ci să-i aducă mântuire. Dacă ar fi primit pe Isus, ar fi ajuns împărat mai bun și mai folositor țării. Dar el a fost fricos și orb și a ajuns să omoare copiii din Betleem.

5. **PRUNCUL.** După multă călătorie, magii au ajuns în fața lui Isus. L'au găsit! Ce fericiri au fost! Să mergem și noi la Isus! Să nu ne oprim pe drum. În prezența Lui vom găsi pacea și bucuria noastră.

6. **DARURILE MAGILOR.** Ele au o însemnătate deosebită. Aurul se dăruia regilor. Smirna se prezenta profetilor. Tămăia se aducea preoților. Magii i-au adus lui Isus aceste daruri recunoscându-L de Preot, Rege și Profet. Ei au văzut că Mesia va îndeplini aceste trei slujbe. El va ispăși păcatele poporului, va domni în inimile lor și le va desvălui tainele viitorului. Să-L recunoaștem și noi de Preot, Rege și Profet al nostru.

INTREBĂRI: 1. Cine domnea în Palestina pe vremea lui Isus? 2. De unde au venit magii? 3. Câți au fost? 4. Unde s'au oprit? 5. Cine a proorocit că Isus se va naște în Betleem? 6. De ce s'a speriat Irod? 7. Ce daruri au adus magii? 8. Care este însemnătatea lor?

Pentru copiii mici

Departate, departate, într-o țară bogată, trăiau niște oameni înțelepți. Ei citeau Biblia și le plăcea să privească stelele seara. Ei cunoșteau multe stele și le știau numele. Acești înțelepți erau oamnei credincioși. Într-o seară se uitau la cerul senin și unul dintre ei zise repede: „Uitați, dragi prieteni, acolo e o stea pe care până acum n'am văzut-o”. ceilalți s'au uitat și s'au gândit: „Ce fel de stea să fie?” Atunci cel mai bătrân dintre ei a zis: „Este steaua Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu. El s'a născut acum și noi trebuie să mergem să ne închinăm Lui!”. Ceilalți au primit această părere. Și-au împachetat hainele și mâncare pentru o călătorie lungă și au plecat. Cămilele mergeau încet prin pustiu cu nisip. Soarele era tare cald și numai noaptea era răcoare și atunci acești magi vedeau din nou steaua frumoasă. Multe zile și multe săptămâni au călătorit ei până au ajuns la Ierusalim. Acolo au întrebat că unde stă Domnul Isus. Niște învățați le-au spus că stă la Betleem.

Maria, mama Domnului, îi ținea Domnul în brațe, iar Iosif era ocupat să taie o scândură cu ferestrăul. Magii au bătut la ușă și Iosif a deschis. „Aici locuiește Domnul Isus?”, au întrebat ei. „Da, iată aici este”, a răspuns Iosif. Atunci magii au căzut în genunchi și s'au închinat umili în fața Domnului Isus. Apoi și-au adus pachetele cu daruri, aur, smirnă și tămâie. După aceea magii, plini de bucurie că au văzut pe Domnul Isus, au salutată familia sfântă și au plecat acasă.

Să ne bucurăm și noi, dragi copilași, că Domnul Isus a fost un copilăș mic și bun. Așa trebuie să fim și noi și atunci ne vom bucura cu El în ceruri ca și magii.

Duminecă, 24 Decembrie.

Darul lui Dumnezeu

Textul: Ioan 3:11—21; Luca 2:1—7.

Cuv. de aur: Ioan 3:16.

EXPLICAȚIUNI: Primul text face parte din convorbirea lui Isus cu Nicodim care a venit la El noaptea.

Cezar August era împăratul Romanilor. Romanii stăpâneau aproape toată lumea în acele vremuri. Într-o țară din Palestina era sub stăpânirea lor. Acest împărat a vrut să știe câți oameni are în împărăția sa. De aceea s'a hotărât să-i numere. De fapt o numărătoare de aceasta începuse câțiva vreme mai înainte, când Romanii aveau

de drogător în Siria pe Quirinius. Ca să-și poată număra mai bine, Cezarul August a poruncit ca fiecare persoană să încargă în cetatea din care se trage și să se înscrie acolo. De sigur Cezarul nu știa că el îndeplinește un plan al lui Dumnezeu cu privire la nașterea lui Isus Hristos.

Maria și Iosif, care se trăgeau din seminția lui David, trebuia să se ducă în Betleem ca să se înscrie. Ei locuiau în Nazaret, un sat în Galilea, la apus de Marea Galileii (vezi harta). Drumul de aici până la Betleem ducea pe valea Iordanului în jos. Apoi urca pe la Ierihon în sus și trecea pe la Ierusalim și de acolo cobora spre miazăzi cam vreo 12 km., aici se găsește Betleemul. Pe acest drum a venit familia sfântă.

Locul în care s'a născut Isus, n'a fost nici staul, nici pesteră. Pe vremurile acelea casele din Palestina aveau două părți: una pentru oameni și alta pentru vite. Apoi în Betleem era o casă de poposire, un hotel sărac, în care dormeau călătorii. Gazda acestui hotel a dat loc lui Iosif în camera cu vitele, căci celelalte camere erau pline de oameni.

Învățăturile spirituale

1. **ISUS S'A POGORIT.** Când Domnul vorbește cu Nicodim despre nașterea Sa. El spune că „S'a pogorit din cer”. Cu alte cuvinte, viața lui Isus n'a început în iesle. El a trăit înainte de aceasta în ceruri. El a existat acolo din veșnicie. El e o parte din Dumnezeu. Prin El s'au făcut cerurile și pământul. Dumnezeu a găsit această cale minunată, ca să se intrupeză în Fiul Său prin fecioara Maria. Dumnezeu era în Hristos înmăncând lumea cu Sine. Deci privind noi la iesle, vedem pe Dumnezeu intrupat între oameni.

2. **SARPELE ÎN PUSTIE.** Isus arată scopul pogoririi Sale pe pământ. El a venit să fie spânzurat pe lemn, a venit să moară în locul păcătoșilor. Scopul venirii Sale e mântuirea noastră a tuturor.

3. **TATĂL A DAT PE FIUL.** Isus a venit ca să mântuiască lumea. Dar El a venit trimis de Dumnezeu. Nașterea, viața și moartea Sa sunt arătarea dragostei nemărginite a Tatălui. Dumnezeu e iubirea. El a iubit așa de mult lumea că a dat pe Fiul Său, ca tot cel ce crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

4. **PĂRINTII LUI ISUS.** Iosif a fost tatăl adoptiv al lui Isus. El a fost un

om simplu, dar credincios și ascultător de Dumnezeu. Maria a fost o fecioară curată și sfântă. Ea n'a fost perfectă sau divină, cum învață unele religii. Dar a fost cea mai bună, mai umilă și mai credincioasă femeie de pe pământ. Ea a fost umbrită de Duhul sfânt și a conceput din aceasta pe Isus. Ea e pilda unei vieți sfinte și supuse. Ea a avut fericirea să fie mama după trup a lui Isus și să-L crească.

5. „NU ERA LOC PENTRU EI”. Cuvintele acestea ascund un mare adevăr. Lumea întreagă n'a avut loc pentru Isus Hristos. El a venit să-i facă pe oameni fericiți dar ei n'au avut loc pentru El. Oamenii din Betleem n'au fost mai buni sau mai răi decât alții. Ei simplu nu s'au gândit să ajute pe cei străini. Casele lor erau pline de prieteni și de rudenii. Ei n'aveau inima deschisă să ajute pe cei lipsiți. Ei erau iubitori de sine ca toată lumea. Fără să-și dea seama, ei au dat cu piciorul în cea mai mare fericire, au închis ușile în fața lui Dumnezeu. Să nu cumva să facem și noi ea ei.

INTREBARI: 1. Cine domnea pe vremea nașterii lui Isus? 2. Dece a poruncit August să se înscrie toată lumea? 3. A existat Isus înainte de nașterea Lui? 4. Ce înseamnă că „s'a pogorît”? 5. De ce a venit Isus pe pământ? 6. Cine erau părinții lui Isus? 7. Unde s'a născut Isus? 8. Avem noi loc ca El să se nască în inimile noastre?

Pentru copiii mici

A sosit Crăciunul. Fiecare dintre noi așteaptă marce praznic al Nașterii Domnului Isus, cu nerăbdare. Aproape toți dintre voi ați primit câte un mic dar de Crăciun și vă bucurați fie că aveți o haină nouă, ori o căciulă caldă, fie că ați primit cărți frumoase ori alte lucruri folositoare și plăcute.

Să ne aducem aminte, dragi copii, că azi serbăm nașterea Domnului, ziua în care a fost trimis Domnul Isus pe pământ de către Dumnezeu Tatăl, ca să învețe pe oameni calea Domnului și să mântuiască pe păcătoși de păcatele lor. El este darul lui Dumnezeu către oameni. Dumnezeu ni L-a dat pentru ca El să ne aducă bucare prin învățăturile Lui, prin purtarea Lui sfântă și prin jertfa Lui. Și voi poate ați fost de multe ori neascultători, totuși părintii v'au iertat, vă iubesc și vă dau daruri frumoase. Și noi cu toții am fost

suntem răi, dar Tatăl cere se ne iubește și vrea ca noi să fim buni, de aceea ne-a dat un dar frumos, pe Isus Hristos, ca să credem în El și atunci ne vom bucura și aici pe pământ și în ceruri cu El.

Vă mai aduceți aminte că anul trecut v'am povestit cum s'a născut Domnul. Să mai repetăm odată întâmplarea minunată. Maria, împreună cu Iosif au plecat la Betleem. Aici erau așa mulți oaspeți încât toate casele erau pline. Nu mai era loc nicăieri unde să doarmă peste noapte. Era seară și întunecare tare și Mariei îi era frig. Atunci Iosif deschise ușa unui grajd unde dormeau măgăruși și oi și intrară în lăuntru. Acolo așternu paie proaspete și puse deasupra o pătură caldă pe care se culcară, să se odihnească. Noaptea târziu se născu Domnul Isus. Bucuria Mariei și a lui Iosif a fost mare. Maria L-a învelit în hăinuțe calde. Apoi au venit îngeri din ceruri care au cântat mărire lui Dumnezeu. Au mai venit niște păstori care s'au minunat de ceea ce au văzut.

Voi, dragi copii, să nu alungați din inima noastră pe Domnul. El trebuie să aibă loc în viața noastră. Atunci veți petrece ziua de Crăciun cu multă bucurie.

Duminică, 31 Decembrie.

Familia lui Dumnezeu

Textul: Luca 14:15-24.

Cuv. de aur: Galateni 3:26.

EXPLICAȚIUNI: În lecția de azi îl găsim pe Isus la masă, la un fruntas al Fariseilor. Aici El, ca oriunde, folosește ocazia pentru a vesti adevărul. Isus le spune o pildă în care vrea să arate marca gresală pe care o fac Evreii când îl resping pe El.

Invitățuri spirituale

1. „UN OM ȘI UN OSPĂT”. Omul din această pildă, e Dumnezeu. El a făcut o cină mare. E cine dragostei. E cine harului, a iertării, a păcii și a vieții vesnice în tovărășia lui Dumnezeu. Ferice de cei ce pot lua parte la această cină!

2. PRIMII INVITAȚI, au fost fiii lui Israel. Dumnezeu a vrut să le împartă în Hristos toate bogățiile cerului.

3. SCUZELE NEINTEMEIATE. E foarte interesant să studiem desvovățirile acestor oameni. „Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd”, spune unul. Se vede de departe cât de neintemeiată e această desvovățire. Cum? Adică ogorul acela

n'a putut aștepta până după cină? Oare nu-l văzuse când îl cumpărase? E clar că nu e acesta motivul, că omul nu vrea să vină la cină.

Al doilea spune: „Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc”. Și boii aceștia puteau aștepta până după cină. Dacă a vrut să nu se păcălească cu cumpăratul, trebuia să-i încereze înainte de a-i plăti. Acum, dacă sunt cumpărați, nu face nicio deosebire dacă boii mai așteaptă puțin. Iarăși acesta nu e motivul adevărat. Omul nu vrea să vină la cină.

Sau ascultați-l pe al treilea: „Tocmai acum m'am însurat și de aceea nu pot veni!” Și astă seuză e cusută cu ață albă. El putea foarte bine să vină cu nevasta la cină!

Dacă stai de vorbă cu oamenii care nu vreau să se pocăiască, vei găsi că desvovăjirile lor se aseamănă cu cele de mai sus. Ele sunt neîntemeiate. Ei nu spun adevăratul motiv că iubesc păcatul și nu vreau să vină la Dumnezeu.

4. CEI DE SUB GARDURI. Când Israel a refuzat Evanghelia, Dumnezeu a deschis ușa larg pentru toate neamurile de pe pământ. Cei negri și cei albi, cei săraci și cei bogați, cei răi și cei stricați, toți sunt invitați să vină la cina regală. Vrei să vii și tu?

INTREBĂRI: 1. Unde 2. Îl găsim pe Isus în lecția noastră? 2. Ce face El la masă? 3. Cine e omul care invită? 4. Cine sunt primii invitați? 5. Ce desvovăjire aduc ei? 6. Cine sunt invitați apoi?

Astăzi e Dumineca a cincea. Sunteți rugați ca, să trimiteti colecta de azi la casierul Școalelor Duminecale din toată țara: Dumitru Baban, str. M. Joffre 6. Constanța. Veți ajuta

astfel lucrul lui Dumnezeu în scoalele duminecale!

Pentru copiii mici

Tatăl, mama și copiii formează o familie.

Domnul Isus ne-a spus că Dumnezeu este Tatăl nostru iar noi suntem copiii Lui. Dar noi suntem copii ai Lui cu toții, și mari și mici, și negri și albi, și oameni galbeni și cei roșii. Dar numai acci care cred în El accia fac parte din familia lui Dumnezeu.

Tatăl iubește pe copiii lui. Și Tatăl nostru din ceruri ne iubește pe copiii Lui. Frații se iubesc unii pe alții. Și noi trebuie să ne iubim unii pe alții.

Domnul Isus ne-a spus că El iubește pe copilași și pe oamenii mari deopotrivă. Și ne va duce cu El în cerul dulce, la lumină și bucurie.

Deci și noi trebuie să ne iubim și tunci vom fi și noi primiți în familia lui Dumnezeu, care va fi fericită lângă Dumnezeu. Domnul Isus a spus următoarea întâmplare: Un împărat a avut un fiu. Când a fost mare, împăratul a pregătit fiului său o nuntă mare și a chemat pe mulți oameni bogați la nuntă. Dar acci oameni și cunoscuți n'au voit să vină. Atunci împăratul a trimis niște servitori ca să cheme pe toți oamenii care vor vrea să vină la nuntă. Și au venit mulți săraci și oameni pe care nu-i cunoscuse împăratul. Și cu toții s'au bucurat la nuntă. Dar cei care n'au vrut să vină la nunta împăratului, au fost pedepsiți aspru.

Și pe noi ne cheamă Impăratul cel mare să venim la El și să ne bucurăm în familia Lui. Cei care vor veni vor fi fericiți, iar cei care nu vreau să asculte de chemarea Lui, nu vor fi copii ai Domnului și vor merge în iad.

Să ne pocăim și să venim la Domnul când ne cheamă.

INCASĂRI PENTRU ȘCOALELE DUMINECALE

Pentru lucrarea școalelor duminecale s'au mai primit dela următoarele biserici:

Sintești lei 50, Bogodint, lei 100, Mehadia, lei 50, Tălmaș, lei 30, Coronini, lei 56, Grivda, lei 100, Mihalt, lei 64, Batâr, lei 70, Gorboli, lei 70, Turnu-Măgurele, lei 100, Negrițești, lei 50, Sudriș — Bihor, lei 41, Beregsău-Mare, lei 100, Cermei, lei 50, Moldova-Nouă, lei 248, Tulcea, lei 100, Pesac, lei 50, Tievantul-Mic, lei 70, Plocești, prin fr. Dumitrașcu, lei 130, Oraș —

Hotin, lei 40, Galați — Făgăraș, lei 100, Slobozia — C. Albă, lei 50, Prilipeț, prin fr. Șuvel, lei 100, Bălașca, prin fr. Șuvel, lei 35, Prilipeț, prin fr. Șuvel, lei 120, Someșul Rece — Cluj, lei 100, Stai-Mara Hunedoara, lei 70, Grăniceri — Arad, lei 115, Buteni, lei 150, Nadab — Arad, lei 100, Petnic — Severin, lei 51.

Accese sume de bani s'au primit până la 12 Septembrie a. c. Casier: Baban Dumitru, CONSTANȚA, Str. Marshal Joffre Nr. 6.

LECTIUNILE TINERETULUI

Intocmite de Nicolae Covaci

Duminecă, 1 Octomvrie, 1939.

Adevărata temelie

Matei 7:24—29.

Intrebarea care se ridică de multe ori în mințile noastre, este: „E vro deosebire între o religie și alta, între un credincios și altul?” De multe ori se pare că nu. Răspunsul adevărat îl dă însă Domnul Isus, în binecunoscuta parabolă a celor două case. Să ne închipuim pe acești doi oameni. La suprafață amândoi par la fel. Amândoi clădesc. Fiecare își face câte o casă. Și ce e mai interesant, casele se aseamănă una cu alta. Ambele par a fi tari, solide, frumoase și confortabile. Privindu-le la suprafață, ai spune fără îndoială: iată ce case frumoase! Ce minunate! Una ca alta! Nicio deosebire între ele! Și totuși ce mare deosebire! În bătaia soarelui ele par a fi aceleași. Ia să le vedem acum în fața furtunii! Ce zice Domnul? „A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au hătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbușit, pentrucă avea temelie pe stâncă”. Ce zice apoi Domnul, de casa care era zidită pe nisip? „A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s'a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”. Prin urmare, iată că era o mare deosebire între ele. Deosebirea era, nu la suprafață, ci la temelie. Și această deosebire se arată când vin torențele și furtuna. Casa zidită pe nisip se prăbușește, iar casa zidită pe piatră rezistă.

I.

Cât despre cei ce își zidesc casele pe nisip și despre nisipul de care vorbește Mântuitorul aci, nu trebuie să insistăm mult, deoarece toți știm că aceștia sunt cei ce urmează Mântuitorului împinși de diferite dorințe deșarte, de interese personale egoiste, și de scopuri pământești. Vicașii lor nu este legată de Hristos, ci de lucrurile trecătoare. Neîmplinirea acestor planuri, înseamnă prăbușirea lor. Ei fac parte din grupul celor ce venișă la Domnul să-i mărturisească, că sunt gata să-l urmeze oriunde va merge, ca apoi imediat ce aflară că Domnul e sărac și n'are unde să-și plece capul, să dispară unul după altul. (Luca 9:57—62.) Temelia lor e de nisip, iar

casa lor din paie și trestie. Cea mai mică furtună, îi prăbușește și cel mai mic șuvoi le șterge și urmele de pe pământ.

II.

Ce se întâmplă însă cu casa zidită pe piatră? Domnul ne spune că ea nu s'a prăbușit, pentrucă avea temelie zidită pe stâncă. Care e stânca despre care vorbește Domnul aici? Desigur, credința în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu ne dă putere și tărie. Ea ne ajută să biruim furtunile și valurile ce bat în vicașia noastră. Credința este zidul de apărare contra multor ispite.

1. Credința este temelie adevăratei morale. Ea ne ajută să luptăm contra postelor și plăcerilor lumesti. Orice păcat este contra lui Dumnezeu și a dragostei Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu în Hristos, și facerea voiei Lui, aduce în vicașia noastră o pace și bucurie, care ne vor întări împotriva plăcerilor păcătoase. Ele nu vor mai avea nicio atracție pentru noi. Credința care stăpânește inimile noastre, ne dă o putere de învingere.

2. Credința ne dă tărie, deasemenea, în fața greutăților vieții. Sunt diferite căi pe care oamenii reacționează în fața grelelor încercări în viață, cu o mare înfrustare sau pierdere. Unii disperază, își pierd inimile. Ei pierd orice speranță. Bucuria din viață dispare și viața devine aproape insuportabilă. Nu așa se întâmplă însă cu cei credincioși. Ei au un drum mult mai bun. E drumul victoriei pe care li-l dă credința. Adevărata bucurie a vieții nu este atinsă prin aceste grele încercări. Ei știu că Dumnezeu este cu ei, și cu El împreună ei pot trece prin cele mai grele încercări, plini de pace și de speranță. Ei știu că în fiecare încercare se ascunde o binecuvântare și în greutate un bine. Casa zidită pe piatră credinței stă tare și neclintită, chiar atunci când furtunile și valurile lovesc cu furie în ea.

3. Credința ne întărește și în fața persecuțiilor. Care a fost puterea care a însuflețit și călăuzit mii de martiri, care au îndurat cele mai negre chinuri pentru mărturia lor? Credința! Scriitorul către Evrei, în capitoul 11, vorbind despre norul mare de martiri și încercările prin care au trecut,

spune că — prin credință au făcut totul. Petru și Ioan, plini de aceeași credință, au declarat în fața Sinedriului că ei sunt dispuși să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. Da! credința este stâncă pe care cele mai puternice uragane ale prigonirilor, n-o vor putea prăbuși și nici măcar cliintii.

4. Dar credința ne ajută și în fața morții. Nouă nu ne prea place să ne gândim la moarte și cu toate acestea ea este ceva de neînălțurat.

Ce deosebire este însă și aci, între cel credincios și cel necredincios! Pentru cel dintâi, moartea este un câștig, până când pentru cel din urmă o pierdere, o groază, un întunec. Despre Sir Walter Scott se spune, că pe când era pe patul de moarte, a zis prietenului său, care stătea lângă el: „Citește-mi ceva”. Din ce carte să-ți citești?” a întrebat acesta. „Mai trebuie să întreb? Există numai o singură carte!” O singură carte, spune Scott, cu toate că biblioteca lui era supraincăreată de cărți. Dar în asemenea momente, o singură carte ajută: Cartea Cărților. O singură mângăiere, un singur loc de siguranță, atunci când apele reci ale Iordanului morții se apropie, Biblia și credința în Dumnezeu. Această credință a luminat fața lui Ștefan, când ploaia de pietre cădea furtunoasă asupra lui. Credința care l-a condus până aci, îl va conduce și mai departe în țara unde durerile și lacrimile nu vor mai avea loc. Da, credința este stâncă pe care, dacă clădește cineva, nu se teme nici de vicia, cu toate greutățile ei, și nici de moarte, cu toate umbrele ei reci, pentru că lumina ei nu se va stingeni niciodată. Ferice de cel ce clădește pe această stâncă!

Duminecă, 8 Octombrie, 1939.

Atingerea lui Hristos

Marcu 1:40—45.

În această întâmplare, se văd două lucruri importante. *Întâi, credința leproșului.* Agonia vieții lui, zidurile care îi despărteau de societate și ceilalți oameni, alungarea sa din popor, l-au făcut să alerge la picioarele lui Hristos. Lucrul acesta nu era tocmai ușor pentru el, ținându-se în seamă faptul că, leproșilor li se porunea ea, la apropierea cuiuă să strige „necurat” pentru a nu veni în atingere cu el, boala fiind foarte molișitoare.

Al doilea lucru era atitudinea lui Isus. S'a atins de el și imediat lepra a

fost curățită. Atingerea cu Hristos, aduce totdeauna vicia și sănătate. De fapt, acesta era contactul sufletului cu Dumnezeu. Să ne gândim puțin la efectele acestei atingeri. Atingerea a dat vicia. Ce personalitate puternică era Isus! Atingerea Lui renăștea omul. Așa este și astăzi! Atingerea noastră cu El ne face mai buni, mai tari, mai fericiți și mai potriviți pentru vicia.

Lăsați să analizăm minunea aceasta:

1. *Isus a înțeles pe lepros.* El a cunoscut întregul său calvar. El a intrat în inima leproșului și a cunoscut-o în întregul său agonie. Pentru noi e foarte greu să ne transpunem în locul acestui om. Isus însă știa ce înseamnă pentru acest om să fie lepros. El simțea durerea leproșului de a fi isgonit din familie, de a nu se putea apropia de soția sa și de copiii săi. El a văzut ce înseamnă să fie despărțit de oameni, să stea în societatea celor ca dânsul. Un lepros nu putea merge la templu să se închine, iar din tratamentu pe care-l primea și din felul cum oamenii se purtau cu el, nu putea simți niciun pic de dragoste. Isus a înțeles toate acestea. Și a fost gata să compătimească cu el. Astfel, împotriva tuturor poruncilor, care interziceau contactul poporului cu leproșii, Isus a întins mâna și s'a atins de el.

Noi nu vom putea ajuta pe nimeni până nu vom fi gata să simțim cu alții și să căutăm să ne apropiem de ei.

2. *Isus s'a indentificat cu el.* Ca și când i-ar fi spus: „Eu sunt una cu tine. Sufăr ca și tine...” Acestea înseamnă adevărata dragoste. Până nu ne identificăm cu alții, nu-i putem iubi cu adevărat. Ce înseamnă dragostea unei mame, când stă lângă căpătâiul copilului ei bolnav, dacă nu faptul că ea este una cu el? Ea suferă ca și el. Înțelegem noi ce însemna pentru Hristos să se atingă de acest om? Desigur că Isus nu s'a gândit la riscurile la care-și expune sănătatea, care ar fi fost pentru noi primul gând. Isus nu s'a gândit nici la faptul că leproșul era socotit necurat și din punct de vedere religios. Cine se atinge de el se putea aștepta să fie tratat ca și el. Isus a rupt și acest zid. Nici noi nu putem face altfel! Sunt atâtea piedeci și îngrădiri care trebuie trecute! Zidul de clasă, de cultură, de rasă, etc. Păcătoșul e încercuit de ele. Numai Evanghelia lui Hristos poate trece pes-

te toate, iar Adevărul îl poate face liber. Noi trebuie să mergem în numele Lui, să ne apropiem de ficcare și să lăsăm ca dragostea lui Isus să le atingă inima.

3. *Accasta era o atingere de speranță și încredere.* Nu mai era loc pentru nici îndoială. Isus a venit să ne arate că toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu. De multe ori compătimirea noastră se reduce numai la cuvinte ca acestea: „Sărmanul... Imi pare rău, dar nu pot să-ți fac nimic”. Domnul Isus a venit să ne spună că se poate face ceva. Trebuie însă, credință. Credința este aceea ce ne lipsește nouă, când voim să ajutăm pe cineva și mai ales în cele spirituale. Noi avem o Evanghelică care ne face conștiințioși de o putere care poate da viață și celui mai mare păcătos. Hristos poate salva pe oricine, chiar și pe cel mai rău om.

Doi lucruri se desprind din această întâmplare. Întâiu, că noi putem cunoaște atingerea lui Hristos astăzi. Tocmai pentru faptul că El este ceea ce este, această atingere este posibilă. Noi simțim atingerea Lui în măsură în care ne apropiem mai mult de El, cetim mai mult Cuvintele Lui și trăim mai mult în Duhul Lui. Al doilea lucru este, că, noi putem face și pe alții să simtă atingerea lui Isus. Este greu să explici felul în care această atingere se produce la alții, dar îți poți simți mai bine la tine însuși. Adevărul este însă, că noi avem puterea și chemarea să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru cei din jurul nostru, ca inimile lor să fie alinse de El. A simți această atingere a lui Dumnezeu și a o transmite și altora, este cel mai mare privilegiu al creștinului. Aceasta e lecția pe care trebuie s'o învățăm dela acest lepros. El a simțit atingerea aceea binecuvântată a lui Isus, care i-a vindecat trupul lui și i-a mântuit sufletul, și el a transmis-o și altora.

Duminecă, 15 Octomvrie, 1939.

Pâinea vieții

Ioan 6:22—35.

Cuvintele acestea au fost rostite a doua zi după minunea cu pâinea, către aceeași oameni. Cunoaștem eu toți împrejurările în care a avut loc această minune. În prima parte a acestui capitol, Ioan ne reportează foarte clar întâmplarea. Cu cinci pâini, Domnul a hrănit mii de bărbați și

femei, care veniseră să-L asculte, dincolo de Marea Galileii. Minunea aceasta a stărnit în inima mulțimii, dorința de a alege pe Isus ca împărat. Faptul acesta constituia o mare ispită pentru Domnul Isus, deoarece știa că în dosul acestui plan pământesc, lucra Diavolul. Deci, Domnul s'a retras chiar în seara acelei zile în munte, să Se roage. Ucenicii s'au urecat în corabie, și au pornit spre cealaltă parte a mării, înspre Capernaum. Mulțimea a observat imediat absența ucenicilor și a Domnului, și a doua zi dimineată, imediat ce au sosit niște corăbii, s'au urecat în ele, au trecut marea Galileii și s'au dus la Capernaum să caute pe Isus. Când L-au găsit, a urmat conversația pe care am cetit-o. Din conversația ce a avut loc între Domnul Isus și acești oameni, desprindem trei lucruri interesante.

1. *Oamenii aceștia căutau în primul rând mâncare.* „Adevărat, adevărat vă spun, că Mă căutați... pentrucă ați mâncat din pâinile acelea și v'ăți săturat”. Aceasta e observația justă pe care le-o face Domnul Isus. Nimeni nu știa mai bine ca El, lucrul acesta. Domnul citea pe inimile lor ca pe o carte deschisă. El a văzut că râvna lor pentru El, alergarea lor și căutarea lor după El, nu avea la bază dorințe înalte și duhovnicești, ci o simplă bucată de pâine, pentru un trup muritor. Când Domnul a văzut lucrul acesta, i-a compătimit pentru micimea sufletului lor și le-a spus: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică”. Și câți nu sunt și astăzi de felul acesta, care caută pe Domnul pentru lucruri pământești și pieritoare! Acestora nu le spunem altceva decât cuvintele de mai sus ale Domnului.

2. *În al doilea rând, ei căutau semne.* „Ce semn faci Tu, deci”. I-au zis ei, „ca să-l vedem și să credem în Tine?” Ce orbi erau oamenii aceștia! Domnul le vorbea de pâinea vieții, de viața veșnică, de mântuirea sufletului lor, prin credința în El, de apropierea și împăcarea lor cu Dumnezeu, iar ei îl întrebă: „Ce semn faci Tu, ca să credem în Tine?” Nu e de mirare, că și azi mai sunt urmași de ai lor, care sunt ca Toma de odinioară și ca acești oameni întunecați de Diavolul; când le vorbești despre pocăință, iertare, mântuire, viață veșnică, etc., ridică imediat întrebarea: Ce

semn faci...?

3. *Și abia în al treilea rând, lucruri spirituale.* „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine”. Ce bine ar fi, dacă măcar în al unsprezecelea ceas, sufletul flămând și însetat, și-ar da seama de adevărata lui foame și de lipsa adevăratei pâini, ca apoi să strige către Domnul: „Doamne, dă-mi această pâine!”

Întocmai așa este și azi! Oamenii aceștia sunt prototipul lumii de acum. Omenirea de azi trăiește într-o foame grozavă. O foame nebună. Din ce mânăncă, ar mânca și mai mult. Cu cât au mai mult, vreau să aibă și mai mult.

O foame întreită caracterizează și lumea de azi, întocmai ca lumea din timpul Mântuitorului. Cei mai mulți flămânzesc după lucruri *materiale*. Plăcerile, banii, onoarea, puterea, tot ce se poate gusta și pipăi, ceea ce satură stomacul și satisface poftele, sunt lucrurile pe care cea mai mare parte le caută. Tinerii ca și bătrânii se întrec în a alerga după ele. Foamea aceasta însă, nu are spațiu niciodată. Urmărilor ei sunt renușcările, dezamăgirile, disperarea și în multe cazuri *sinuciderea*, iar pentru suflet: *moartea*. O altă mare parte din omenire, e flămândă apoi, după lucruri *senzaționale*. Tot ceea ce stârnește senzație, curiozitate, ceea ce încântă ochiul și urechea, lucruri noi, supranaturale, acestea sunt plăcerea lor. Acestea sunt lucrurile după care flămânzesc și pe care le caută. După ele alergă de dimineața până seara. La mântuire n'au timp să se gândească. Evanghelia e prea veche, ca să le mai stârnească curiozitatea. Pentru ei, ea nu prezintă nimic nou, deci nimic interesant. Ei sunt urmașii Atenienilor, despre care Luca spune, că nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou. (Fapt, 17:21). Când li se predică Evanghelia acestora, se plictisese, dacă nu cumva o iau în derâdere. Ei doresc ceva mai mult: *semnacle!* Și ce trist e faptul, că chiar și printre urmașii Domnului, se mai găsește unii care mereu suspină după așa zisul: *senzațional!* Mereu li auzi strigând: „Păi ce-i asta? Numai atât? Prea puțin! Dacă'm vedea mai mult. Să vedem ceva mișcări mai mari, etc., etc. Atunci am lucra și noi, am contribui și noi, dar așa n'avam pentru ce...” Și astfel ei nu fac nimic, pentru că alții fac prea puțin. Foamea după lucruri senzaționale din partea al-

tora, îi duce pe ei la moarte spirituală. Mai sunt apoi câțiva — și ce bine ar fi dacă ar fi cât de mulți — care au o altă foame: *foamea după lucruri spirituale*. Ei au ajuns în situația de a cunoaște că singura hrană care satură, care dă vicală, este Cuvântul lui Dumnezeu. Pâinea care s'a coborât din cer, adică Domnul Isus. Flămânzi după această pâine, ei au lăsat totul, au renunțat la toate plăcerile și au urmat pe Isus. Ei știu că numai Iristos singur, este acela care poate da mulțumire sufletului. Ei L-au primit pe El, adevărata Pâine și adevărata Apă a vieții.

Iubitul meu prieten, și tu suferi de o foame grozavă. Unde vrei tu să-ți stâmperi această foame? Domnul Isus te cheamă la El și îți spune: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată”. Da, a avea pe Isus înscamnă a avea totul! El e pâinea vieții. El nu ne spune: „Eu dau”, ci: „Eu sunt”. Il ai tu pe Isus? Primeste-l pe El!

Duminică, 22 Octomvrie 1939.

Secretul puterii creștine

Faptele 4:1—20.

Petru și Ioan au făcut un mare lucru pentru Creștinism, când au vindecat ologul. Întâiu, au trezit sufletele pentru Domnul, iar în al doilea rând, au stârnit împotrivirea autorităților. Așa este și azi! Vicală, învățăturile și faptele noastre, trebuie să pună lumea în mișcare! Dacă religia noastră nu prezintă nimic, care, pe de o parte să atragă sufletele la Iristos, iar pe de altă parte să trezească persecuătorii, ea nu este adevărată, n'are vicală în ea, e moartă. Urmășii adevărați ai lui Isus, oriunde au mers, au avut aceste experiențe. Trezirea spirituală, a stârnit și persecuții. Și astfel, iată-i pe acești doi apostoli, trasi la răspundere de autorități, pentru facerea de bine, și pentru mărturia făcută despre Iristos. Prima întrebare, ce li s'a pus, a fost: „Cu ce putere, sau în numele cui ati făcut voi lucrul acesta?” Să observăm acum răspunsul, care vine ca un tunet din partea lui Petru și a tovarășului său: „...în numele lui Isus Iristos...” Un răspuns categoric. Nici că se putea altul mai bun. Numele lui Isus e puterea noastră, e autorizația noastră, e totul pentru noi. Numele lui Isus, e cheia cerului, cu care deschidem por-

țile harului și primim orice dela Dumnezeu, (Ioan 14:13). Numele Lui este puterea prin care învingem iadul și lumea (Ioan 16:33). Nu este nimic în ceruri, pe pământ și sub pământ, care să nu se plece în fața acestui NUME sfânt, puternic și mare.

1. *Hristos ne dă secretul puterii.* El ne dă puterea și ajutorul. Petru și ceilalți apostoli, au avut acest Nume. Când Petru trecea, chiar și umbra lui făcea minuni. Faptul acesta a devenit așa de cunoscut de cei din timpul lui, că scoteau bolnavii pe ulițe, ca atunci când va trece Petru, umbra lui să treacă peste ei. (Fapt. 5:15). Cuvântul lui Petru, deasemenea arăta această putere. Când el, trece pe lângă olog, însoțit fiind de Ioan, e deajuns ca să pronunțe acest Nume minunat, ca ologul să se scoale pe deplin sănătos și să meargă după apostoli. La fel și astăzi, Hristos prin Cuvântul și servii Săi face minuni. Spiritul Său dă viață. El poate face și azi, ca lucrurile moarte să capete viață deplină. Câte suflete, ale căror credință și speranță erau moarte, n'au fost readuse la adevărata viață, prin puterea acestui Nume sfânt al lui Isus. Da, Hristos este secretul puterii noastre, în toate lucrurile. Fără de puterea Lui, noi n'am putea face nimic pentru El și Impărăția Sa. Fără de această putere, n'am putea ține piept Celui rău. Numele Său, este scutul și pavăza noastră în fața ispitelor și încercărilor, El este stâncă credinței noastre, El este puterea noastră.

2. *Hristos este secretul curajului.* Să întovărășim pe acești doi apostoli până în fața judecătorilor lor. După ce sunt amenințați în toate chipurile, batjocoriți și bătuiți, li se poruncește să nu mai vorbească și nici să mai învețe pe oameni în numele lui Isus. Să ascultăm acum răspunsul lor: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu...” (Fapt. 4:19; 5:29). Ce îndrăzneală mare! Ce curaj sfânt! Care e secretul acestui curaj? Hristos singur și nimeni altul! Ei au învățat ce înscamnă a avea pe Isus. A fost o vreme când și ei erau fricoși. Când Petru n'a avut curajul, nu în fața Sinedriului, ci în fața unei servitoare, să mărturisească faptul că e un urmaș al lui Isus, dar azi! Ce deosebit mare! Același Petru, dar pentru care Hristos nu mai este un simplu Galilean, ci un Mân-

tuitor viu, care trăiește în viața lui, are îndrăzneala s'o spună pe față dușmanilor lui Hristos, că e dispus să asculte de Dumnezeu, mai degrabă decât de oameni. Acesta e curajul pe care-l dă puterea numelui lui Isus!

3. *Hristos ne dă secretul dragostei.* „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”, au fost cuvintele și învățăturile Domnului. Nimeni altul înainte de El, n'a învățat așa. Până la Domnul, se spunea cel mult: „Iubește pe cel ce te iubește, și urăște pe cel ce te urăște”. Domnul însă învăță și face altfel. El se roagă pentru prigonitorii și răstignitorii Săi. În inima Lui nu are loc decât dragostea curată, sfântă, dragostea care se jertfește pentru toți, prieteni sau dușmani. Urmașii Lui au făcut la fel. Ștefan, când este împroșcat cu pietre, face același lucru, se roagă Tatălui, să nu țină în seamă păcatul ucigașilor lui. Numai cel ce are pe Isus, știe iubi într-adevăr! Isus ne-a arătat adevărata dragoste. El ne poate da și nouă această putere sfântă de a iubi pe prietenii noștri și a ne ruga pentru dușmanii noștri. El e secretul adevăratei dragoste.

Toate acestea le primim prin credința în NUMELE LUI.

4. *Dar cel mai mare lucru pe care îl primim în numele Lui, este MĂNTUIREA.* Petru ne spune: „In nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt NUME dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Toate străduințele oamenilor de a ajunge la mântuire, fără a primi pe Isus ca Domn și Mântuitor în inimile lor, sunt zadarnice și fără niciun rezultat. Singurul drum la Tatăl, este Isus. Singurul Nume mântuitor, este Isus. Singura cale adevărată, este Isus. Singurul izvor al adevăratei vieți, este Isus. Isus este numele cel mai minunat de pe tot pământul. Ferice de acela care poate cânta din inimă:

O, ce dulce nume-i Isus!
Râncle cum viadea,
Pace, bucurie-adeuce,
Inimii credincioasă.

Iubitul meu prieten, lasă ca Domnul Isus să fie călăuză vieții tale, ca apoi împreună să putem cânta:

Să mergem în numele Lui,
El este bun adăpost,
Prin Isus noi vom învinge,
Căta vrăjmașului nost'.

Duminecă, 29 Octomvrie, 1939.

Intristările

2 Corinteni 7:2—12.

Nu este niciunul dintre noi, care să nu fi gustat din paharul amar al suferințelor. Copiii lui Dumnezeu, îndeosebi, au avut și au mereu parte de acest pahar. Intristările și suferințele provin din multe cauze și sunt de multe feluri. Apostolul Pavel le împarte însă numai în două părți: intristări după voia lui Dumnezeu și intristări lumești (vezi vers. 10). După ce se conduce apostolul Pavel, când face această împărțire? Desigur că nu după cauzele din care ele provin, deoarece ele sunt multe, după cum am spus și mai sus. Apostolul se conduce după efectul pe care intristările îl produc în viața noastră. Acest efect poate fi numai de două feluri: bun, sau rău; după cum e și intristarea: după voia lui Dumnezeu, sau lumea-scă. Când e după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință, care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când intristarea lumii, aduce moartea. Deci adevărata întrebare e: Nu pentruce a venit intristarea, ei, ce efect produce ea asupra noastră?

Cum primim noi intristările? De obicei noi încercăm să scăpăm de ele. Facem orice pentru a le putea înconjura, iar dacă nu am reușit, ne scoțim nefericiți. Noi vedem în intristări, numai greutățile și părțile rele, fără să ne dăm seama, că prin ele Dumnezeu vrea să ne vorbească. Dacă am considera acest din urmă fapt, intristările ar fi suportate cu mult mai multă ușurință, din orice cauză ar proveni ele.

I. Felurile intristărilor. Cele mai multe dintre ele provin din lipsuri. Neajunsurile și nevoile fac ca multe fețe să fie triste și întănite. Lipsa pâinii, a îmbrăcăminte, a adăpostului, a căldurii pentru iarnă, face pe mulți părinți să-și piardă bucuria și fericirea ce trebuie să le-o ofere căminul. Lipsa de posibilități, face ca mulți tineri înzestrați și talentați, să-și piardă speranțele pentru viitor și spiritul de întreprindere, ca apoi, la urmă să ajungă nefericiți trupește și sufletește. De, lipsurile sunt unul din izvoarele celor mai mari al intristărilor. Mai vin apoi nereușitele. Ai început ceva cu mult avânt, ai depus toată energia să faci ceva, ai depus muncă și voință,

și la capăt: falimentul, nereușita. Nu mai ai curajul să începi din nou. Intristarea ți-a copleșit cu totul sufletul. Ești disperat. Ce să mai spun de ruperea unei prietenii, de pierderea unui prieten iubit? Câte strângeri de inimă, câte lacrimi, câtă intristare nu produc asemenea pierderi? Dar iată o intristare și mai mare și mai adâncă: *intristarea produsă prin păcat*. Un cuget vinovat, un suflet încărcat cu nedreptăți, o inimă plină de răutate, pismă și necurăție, o conștiință care te judecă și te mustră cu multă asprime, iată o stare care ar trebui să umple sufletele noastre de groază și de intristare!

Toate acestea pot deveni intristări dumnezeiești, sau lumești. Alărnă de felul cum le privim noi, și de efectul ce îl au asupra noastră. Noi le putem pune în fața lui Dumnezeu, și să-L întrebăm ce vrea să ne spună prin ele.

II. *El ne dă răspunsuri diferite.*
 1) El ne poate da un cuvânt de mustrare. 2) Prin pierderile suferite, El ne poate vorbi despre lucrurile reale ale vieții. Avem exemplu pe surorile din Betania: Marta și Maria. Când ele pierd pe fratele lor, Domnul folosește ocazia să le spună că El este învierea și viața. 3) El poate să ne arate lipsa noastră de tovarășia Lui, pe care am pierdut-o. 4) El poate să ne facă să cădem pe genunchi de rușine și să ne pocăim, ca fiul risipitor. 5) El poate să ne treacă prin cuptorul curățitor, și astfel să lucreze în noi sfințenie. Iată câteva din răspunsurile pe care Dumnezeu poate să ni le dea, la intristările noastre, dacă noi le aducem înaintea Lui. Toate aceste răspunsuri lucrează pocăința care duce la mântuire. Acestea sunt intristările după voia lui Dumnezeu. Efectul lor asupra noastră e binecuvântat. Să dea Domnul, ca toate intristările care se abat asupra noastră, orice cauză ar avea ele, să aibă acest efect binecuvântat de a ne apropia pe noi mai mult de Domnul și de mântuirea sufletelor noastre, prin pocăință.

III. *Dar intristările noastre pot deveni și intristări lumești.* Ele pot să ne ambiționeze. Să împietrească mai mult inimile noastre. Să facă ca dragostea noastră să răcească mai mult. În cazul acesta intristările devin lumești și aduc moartea.

Prietenul meu iubit, dă-mi voie ca în lumina acestor cuvinte sfinte și a-

devărate, să-ți pun întrebarea: Cum privești tu întristările care se abat asupra ta? Ce efect au ele asupra sufletului tău? Aduc ele mântuirea sau pierzarea ta? Să dea Domnul ca ele să fie de felul celor dintâiu despre care vorbește Pavel: „Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată”.

Duminecă, 5 Noemvrie, 1939.

Secretul păcii

Ioan 14:15—21.

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea”.
Ioan 14:27.

Aceste cuvinte sunt luate din ceea ce noi putem numi cu drept cuvânt: ultima dorință sau testamentul lui Isus. El era în ajunul despărțirii Sale de către ucenici. Și ca orice părinte, care, când simte ora ultimă apropiindu-se, cheamă pe ai săi și le lasă un testament, o moștenire, așa și Domnul voiește să lase o moștenire urmașilor Săi. Și această scumpă moștenire, este PACEA. Lumii Își dă viața, iar prietenilor le dă pacea Sa. Și de nimic nu aveau mai mare lipsă ucenicii Domnului, ca și de pace. Nu a fost și nici nu este ceva mai de preț decât pacea. Să privim în lumea de astăzi. De nimic nu are mai mare lipsă ca de pace! Și ce nu face ea pentru a o avea? Când scriu aceste rânduri, lumea se găsește într-o mare fierbere. Situația e mai încordată ca oricând dela războiu încoace. Mesagii, telegrame, trimiși speciali și consilii de miniștri, peste tot. Pacea lumii a-fărâna de un fir de păr. Numai o minune supranaturală poate salva situația. Se cheltuiesc milioane, se țin conferințe, dar pacea lipsește! Care e cauza? Unde e secretul păcii? Secretul e înăuntru. Adevărata pace, trebuie să înceapă dinăuntru nostru. Până nu avem pace în noi înșine, nu putem avea pace nici cu Dumnezeu, nici cu oamenii. Și această lipsă de pace lăuntrică, e tot așa de mare și azi, ca și în timpul Domnului. Unde putem găsi însă această pace lăuntrică? Răspunsul vine foarte repede: LA DOMNUL ISUS. Iată ce spune El: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. Da, Isus ne dă adevărata pace. El e singurul care a posedat-o. Când El rostește aceste cuvinte, se a-

flă în umbra crucii și a morții. Nu e în cunoștință de ceea ce va urma, de furtuna ce începe să se deslănțuiască cu toată puterea. Și cu toate acestea, El vorbește ucenicilor Săi de pace. El stă ca o stâncă, în mijlocul unei mări furtunoase. Valurile unei furie și lovesc în ea, dar ea stă tare.

Care e secretul acestei păci? Putem noi pătrunde în sufletul Mântuitorului? Secretul era: CREDINȚA LUI ÎN DUMNEZEU.

Credința este stâncă pe care stă toată clădirea. Domnul ne-a spus o pildă așa de frumoasă, despre un om care a clădit pe o asemenea stâncă. Orice a venit peste clădirea lui, ea a rămas pentrucă era pe stâncă. Credința nezuguduită ce o avea Domnul Isus, I-a dat trei lucruri mari:

I. *Siguranța în mijlocul furtunilor.* El n'a așteptat ca credința în Dumnezeu, să-L apere de greutăți. Religia pentru El nu era ca o umbrelă în contra ploii. Unii cred că credința în Dumnezeu îi va scuti de greutăți și necazuri. Așa, că, dacă ei au primit pe Domnul, nu vor mai avea parte de nicio suferință. Adevărul însă e, că greutățile și necazurile fac parte din viață, ba de multe ori sunt chiar folositoare și necesare. Credința vine însă, să ne ajute și să ne arate cum să înfruntăm aceste greutăți. Ea ne dă simțul siguranței, că totul e în mâna lui Dumnezeu și că orice ni se întâmplă, e după voia lui Dumnezeu și spre binele nostru, după cum spune și marele apostol Pavel: „Toate lucrurile împreună lucrează spre binele celor ce iubesc pe Domnul”. Aici este rostul credinței!

II. *Credința a adus pe Isus în unire cu scopul lui Dumnezeu.* Inima și sufletul Său erau unite cu Dumnezeu. Nu era nimic egoist sau amănios în inima Lui. Aici e isvorul neliniștei noastre! Noi căutam să impunem voința noastră altora, și rezultatul este cearta și neliniștea. La fel facem și când e vorba de voia lui Dumnezeu. Ne place să ne supunem, dacă se potrivește cu a noastră. Adevărul e, că noi trebuie să armonizăm voințele și dorințele noastre după ale Domnului, prin credință și unire, și atunci vom fi una cu Domnul. Credința ne ajută și aici. Și dacă acest lucru se va face, pacea va umplea inimile noastre în orice împrejurări ne-am găsi.

III. *Domnul Isus, a avut asigurarea că Dumnezeu vede dincolo de limitele*

vederilor noastre. Credința I-a dat Lui această asigurare, și asigurarea este secretul păcii. Pentru a avea pace, pentru a fi în liniște, omul are nevoie de siguranță. De aceea el își depune banii la bancă, își asigură casa, vieța, etc. La fel e în cele spirituale. Numai acela poate avea pace deplină în sufletul său, atunci când furtuna se ridică și vânturile urlă cu putere, care și-a asigurat vieța în Domnul. „Vieța noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”, spune Pavel fraților din Colose. Nimeni nu o poate răpi din mâinile Lui. Domnul Isus, în rugăciunea Sa mijlocitoare, spune: „Eu am păzit pe aceia pe care Mi I-ai dat, și niciunul din ei n'a pierit”. Oh, ce fericit e sufletul care s'a încredințat cu totul lui Isus! Nimeni și nimic nu-l va putea smulge din mâna Lui. Niciunul, dintre cei ce și-au încredințat vieța cu tot dinadinsul în mâinile Lui, n'a pierit. Aici e secretul păcii adevărate, care nu poate fi tulburată de nimeni. Această pace se dobândește prin predare deplină în mâinile Domnului, și prin ascultare de voia Lui.

Duminecă, 12 Noemvrie, 1939.

Incercările

Iacob 1:2—8.

Poporul către care scria Iacob, trecea prin grele încercări. Creștinismul nu era tocmai popular. Era privit ca o religie nouă și îndeosebi ca o sectă. Cei ce-l îmbrățișau, erau supuși la grele încercări. Vieța și averile lor erau în pericol. Această stare ar fi descurajat pe mulți, dacă ei n'ar fi știut că aceasta e calea pe care a mers și Domnul lor. De aceea, apostolul le scrie atât de clar și frumos: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie, când treceți prin felurite încercări...” Ce făcea pe apostolul Iacob, să sfătuiască pe frați să privească la încercări ca la ceva ce trebuie să-i îmbucure și nicidecum să-i descurajeze? Ce bine vedea el în aceste încercări grele, care loveau în vieța, libertatea și avutul copiilor Domnului? Este ceva bun în încercări? Este ceva ce trebuie întimpinat cu bucurie? Este ceva binecuvântat? Apostolul spune că da. El vede multe binecuvântări ascunse în încercările prin care trec copiii Domnului. Să încercăm să înșirăm câteva din binefacerile încercărilor:

1. *Ele purifică și curătesc caracte-*

rul. Ceea ce este focul pentru aur, aceea este încercarea pentru caracterul creștin. Numai focul poate curăți aurul, de anumite necurătenii și corpuri străine ce au rămas în el, după ce a trecut prin diferitele spălături. Așa este și cu copilul Domnului. Cu toate că el s'a predat Domnului, și a fost mântuit prin credința în jertfa Lui, el nu e desăvârșit. El mai are nevoie de creștere, de progres în sfințenie, de perfecțiune. Încercările vin să-l ajute în această privință. Un necaz, o suferință, o durere, îl va apropia pe el mai mult de Domnul, îl vor face mai rugativ și desigur mai sfânt. Nu e aceasta un motiv de bucurie? Să vii mai aproape de Domnul, de desăvârșire și de vieță! Cred că da! Dar iată că drumul e prin încercări și suferințe. De aceea Apostolul spune: „Priviți-le cu o mare bucurie!”

2. *Ele descoperă înclinațiile noastre în a alege.* Când ești la răspântie, și ai în față două drumuri, trebuie să alegi. De multe ori încercările au și partea această binecuvântată, de a ne pune în asemenea situații de a alege. Și aici e locul unde se va descoperi mai bine ceea ce avem noi în suflet. În ce parte înclinăm mai mult. Spre lume, sau spre Domnul? Să privim la Petru. El e în temniță. După ce e chemat și cercetat deaproape despre vina pe care o făcuse, — propovăduise pe Domnul și în Numele Lui iertarea păcatelor, — e amenințat în toate formele și apoi lăsat liber. Ce face el? Se duce să se odihnească? Nicidecum! Se duce la ai săi, frați și surori în Domnul, le mărturisește ce a făcut Domnul pentru el, ca apoi eu o mai mare râvnă să înceapă a-L vesti iarăși. El a trecut prin acest examen, cu succes. Încercările, au dovedit că el înclină spre Domnul și e hotărât să îndure orice pentru numele Lui.

3. *Ele dezvoltă curajul nostru.* Priviți-l pe Pavel în călătoria sa ultimă, spre Roma! Când naufragiul vine, când toți își pierd cumpătul, când chiar corăbierii voiau să fugă — părăsind corabia, — deoarece credeau că nu mai este nicio speranță de scăpare, el se ridică în numele Domnului, îi încurajează pe toți, sfătuieste pe căpitan, și astfel vieța tuturor este scăpată. Încercarea a dezvoltat mai mult curajul. Priviți la Bunyan în închisoare! Doisprezece ani în celulă! Dar pentru el n'au fost pierduți. Cura-

jul n'a slăbit cu nimic, ci din contră a crescut. În acești ani, ei a dat lumii una dintre cele mai mari opere literare, a doua după Biblie, „Călătoria creștinului”. Din ea se poate vedea destul de clar, curajul care l-a întovărășit în toată lupta lui în acești ani de grea încercare. Suferințele au dovedit spiritul și credința lui. Încercările formează balanța, cu care putem măsura greutatea aurului. Încercările sunt vântul, care întărește rădăcina plantelor.

4. *Dar Iacov mă spune: „Încercarea credinței voastre încrează răbdarea”. Răbdarea e o floare foarte rară! Ea nu crește decât numai pe culmile munților celor mai înalți. Pentru a ajunge la ea, trebuie să urci mult, și nu ușor. Fericit e însă, acela, care a reușit s'o aibă, pentru că numai răbdarea ne face desăvârșiți. Domnul Isus a răbdat totul pentru noi. Și noi trebuie să răbdăm totul pentru El. Încercările ne dau această ocazie, de a dovedi răbdarea noastră, pentru Domnul. Iată dar, câteva cauze pentru care marile apostol Iacov, ne spune: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie, când treceți prin felurile încercării”. Domnul să ne ajute să primim și noi încercările ca o mare pricină de bucurie pentru noi, ca prin ele să creștem duhovnicește tot mai mult, în desăvârșire, răbdare și unire cu Domnul.*

Duminecă, 19 Noembrie, 1939.

Scopul luptei noastre

I. Corinteni 9:24—27.

Pavel ilustrează viața creștină cu sportul. Atunci, ca și astăzi, sportul era foarte iubit de mulți. Îndeseori grecii îl practicau pe o scară foarte înlinsă. Jocurile lor olimpice erau vizitate de zeci de mii de oameni. Alergările, aruncările cu discul, luptele lor, au rămas vestite până în ziua de azi. Pentru reușita acestor adevărate sărbători, tinerii se pregăteau cu mult timp înainte, spunându-se la tot felul de rigori și înfrânări. Mai erau apoi anumite legi, de care, jucătorul trebuia să țină seama în timpul jocului sau a luptei. Câștigătorul premiului, devenea cel mai iubit și vestit tânăr din cetate. La întoarcerea dela arenă, locul unde se executau jocurile, el era luat pe mâini și purtat în triumf până în cetate. Pe frunte purta o cunună de lauri, semnul învingerii. Se obișnuia adeseori să se spargă în ast-

fel de ocazii câte o parte din zidul cetății, spunându-se: „Până avem astfel de tineri, nu avem nevoie de ziduri ca să ne apere”.

Când Pavel scria Corintenilor, despre lupta creștină, el avea în vedere aceste alergări, care erau destul de cunoscute pentru cei din Corint — ca făcând și ei parte din poporul grec — și despre cei ce luau parte la ele. Din aceste alergări, Pavel scoate în evidență câteva lucruri și învățături foarte folositoare.

I. *Să ai un scop bine definit. Ca să ai reușită în orice, se cer două lucruri: întâiu, să știi pentru ce lupți, și în al doilea rând, să-ți placă aceea pentru ce lupți. Aceasta înseamnă, să ai un scop bine definit. Vieța trebuie să aibă un țel și un scop dominant. Apostolul spune: „Eu alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro alerg”. Inchipuți-vă un alergător fără țintă! Nu ar deveni el de râs? Nu mai vorbesc că alergarea lui e zadarnică. Așa e și cu alergarea spirituală, cu lupta duhovnicească. Noi trebuie să ne fixăm bine ținta și scopul spre care alergăm. Trebuie să cunoaștem bine inamicul contra căruia trebuie să luptăm, altfel lovim cu pumnii în vânt. Aceasta a venit Domnul să ne arate. Pentru aceasta ne-a chemat. Când venim la El, El ne pune în inimă un scop care unifică și inspiră tot ce facem noi. Astfel că toate energiile noastre, toată atenția noastră, tot timpul nostru și toată puterea noastră se concentrează în jurul acestui scop. În felul acesta putem fi siguri de reușită. În altă parte tot apostolul Pavel, vorbind despre această alergare, spune: „...fac un singur lucru...” Cine merge pe două căi deodată, nu va ajunge la capăt. Cine începe două lucruri deodată, nu va termina niciunul bine. Cine luptă pe două fronturi, luptă cu jumătate putere și e în pericol de a fi învins. În lupta și alergarea noastră creștină, trebuie să avem un scop definit și o țintă sigură, spre care apoi să concentrăm toată puterea noastră.*

II. *Să punem întreaga inimă în luptă, dacă dorim să reușim. Sunt oameni care merg la luptă cu jumătate de inimă. Jumătate au lăsat-o acasă. Ei sunt fricoși și slabi. Domnul nu iubește jumătăți de inimă. El ne vrea în totul. El vrea inima noastră întreagă. În Biblie găsim un rege, care avea jumătate de inimă îndreptată spre*

Domnul, iar jumătate spre lume. Domnul l-a lepădat. Lui nu-i plac inimile împărțite. În lupta noastră, noi trebuie să punem întreaga inimă, întreaga voință. Pentru acest lucru, noi trebuie să facem o alegere. Sunt multe lucruri în programul nostru la care trebuie să renunțăm. Ele pot fi bune dar sunt altele și mai bune. Pentru atingerea acestora din urmă, trebuie să renunțăm la cele dintâi, care cer numai cheltuirea energiilor noastre, și să alegem pe cele din urmă. *Ne mai trebuie apoi, o metodă.* Trebuie să aducem fiecare părticeică din viață sub controlul Duhului sfânt. Viața este ca un câmp: producător și neproducător. Agricultorul este acela care întrebuințează toate mijloacele ca să facă TOT câmpul roditor. Facem noi acest lucru în câmpul vieții noastre spirituale? Dacă vrem să avem o isbândă adevărată, trebuie să lăsăm plugul Duhului să taie brazde adânci, ca sămânța Adevărului să poată avea rădăcini bine înfipte.

III. *Să exercităm o aspră disciplină asupra noastră.* Luptătorul, sau alergătorul, se supunea la o mulțime de înfrânări. În timpul luptei, el nu putea să-și permită chefuri și beții cu ceilalți. N-avea dreptul să-și cheltuiască energiile în alte lucruri, decât în exercițiile ce îl antrenau pentru luptă. Creștinul, din momentul ce a primit pe Domnul, este în continuă luptă și alergare. Pentru a birui, el trebuie să se supună unei aspre înfrânări. Să exercite asupra lui o aspră disciplină. Apostolul Pavel a făcut cu strictețe acest lucru. Iată ce zice el în această privință: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire...”

Cel ce în felul acesta va lupta, e sigur de biruință.

Duminecă, 26 Noemvrie, 1939.

la fața crizei

Luca 22:39-46.

Această întâmplare trebuie să ne intereseze foarte mult azi, pentru că ea e istoria unei crize. Criza, e cuvântul cel mai familiar azi. Peste tot, prin radio, și presă, auzim numai de crize. Crize internaționale, crize politice, crize financiare, etc. Lumea a început să se obosească cu ele. Și toluși noi vom încerca să ne ocupăm de data aceasta de crize. Natural, nu de crizele internaționale, politice sau financiare, ci de crizele spirituale prin care trece fiecare om în viață.

Ce e criza? Criza e locul hotărârii. Două drumuri se întâlnesc și noi trebuie să alegem. Stânga sau dreapta? Înainte sau înapoi?

Domnul Isus a avut în viața Sa pă-mântească, două crize mari. Două momente de hotărâri definitive. Două locuri în care a trebuit să aleagă. Întâiu, în pustiu, iar al doilea în Ghetsimani. În pustiu, El trebuia să aleagă drumul. Domnul știa că într-o zi va fi Rege. Dar mai știa că drumul la coroană duce prin cruce, suferință și moarte. Și Diavolul știa lucrul acesta, și li propune o cale mai scurtă și mai ușoară: „Închină-te mie, și toate vor fi ale Tale”. Domnul trebuia să facă alegerea. Și prin rugăciune și post, El a ales calea crucii. La fel, în Ghetsimani, Domnul era în fața crucii. Umbra ei se întindea pân' la picioarele Sale. Apele reci ale morții, năvăliseră asupra sufletului Său. El simțea tot greul Calvarului, și amărăciunea paharului. Și în acest timp, se pare că o voce, — vocea care a mai vorbit odată prin Petru, — l-a zis: „Înconjură acest pahar”. Și Isus vine în fața Tatălui, în rugăciune fierbinte, cu lacrimi și sudori reci, care sfințeau pământul, cade la pământ în fața Lui, și supune aceste două drumuri, și-L roagă să-l arate care este voia Lui. Un inger vine din cer și-L întărește. Cade apoi din nou cu fața la pământ, rugăciunea devine și mai fierbinte, lacrimile mai fierbinți, iar sudorile cad ca niște picături mari de sânge pe pământ. Lupta era în foza ultimă. Și în această luptă, Domnul a ieșit biruitor. Când s'a ridicat de pe pământ, Domnul deja câștigase bătălia. Tot ce urmează de acum încolo, e numai pedepsirea păcatului nostru pe care El l-a luat asupra Lui. Lupta era însă câștigată. Criza a fost rezolvată prin cuvintele: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”.

Faptul, că Domnul Isus a trecut prin asemenea crize grele, ne aduce mai aproape de El mai mult ca orice alt lucru. Ori unde ne-ar duce viața, Hristos e trecut pe acolo. Noi nu avem un pustiu mai mare ca al Lui, nici un Ghetsimani mai greu ca al Său.

De aci noi trebuie să învățăm două lucruri mari:

I. *Noi trebuie să cerem împlinirea voiei lui Dumnezeu.* Acesta e secretul biruinței. Domnul a învins în momentul când a fost gata să spună: „Facă-

se voia Ta!" Ce greșeli mari fac oamenii când cantă să facă voia lor! Din această pricină vin toate neînțelegerile, certurile, dușmăniile, răzburările, crimele și războaiele. Oh, dacă oamenii ar întreba mai adesea care e voia Domnului în chestiunea cutare și cutare! Dacă ei ar căuta să lucreze în așa fel ca voia Domnului, să fie înfăptuită în fiecare lucrare a lor. Atunci nu ar mai fi atâta tânguire, atâta răutate și atâta mizerie în lume. „Voia Ta”, a spus cineva, „schimbă pustiiul într-un paradis”. Și într-adevăr, voia lui Dumnezeu, ar schimba lumea aceasta cu totul. Dacă voia lui Dumnezeu s'ar face de către fiecare dintre noi, așa cum ne rugăm în rugăciunea „Tatăl nostru”, am avea o lume cu mult mai bună, mai iubitoare, mai creștină și mai aproape de Dumnezeu.

II. *Dar voia lui Dumnezeu cuprinde sacrificiu.* Ea cuprinde lepădare de sine, Domnul Isus a înțeles perfect de bine aceasta, când a spus: „Facă-se voia Ta”. El știa că de aci înainte vicata Lui e un continuu sacrificiu. Și într-adevăr ea a fost. „Eu îmi dau vicata”, a spus El. „Sămânța dacă nu moare, rămâne singură”. Ce sacrificiu însemna acesta pentru Isus, nimăni nu poate cuprinde în cuvinte! Aici stă greutatea alegerii! Aici e gravitatea crizei! **SACRIFICIUL I A FACE VOIA LUI DUMNEZEU, A URMA PE ISUS, INSEAMNA SACRIFICIU.**

Duminecă, 3 Decembrie, 1939.

Învingerea fricii

Marcu 4:35—41.

„Pentru ce vă temeți?”

Cu toții cunoaștem istoria acestei întâmplări. În ziua aceasta Domnul fusese foarte ocupat. Tot timpul vorbise multă vreme despre Împărăția lui Dumnezeu. Seara, s'a retras cu ucenicii Săi în corabie, plecând cu ei în cealaltă parte a mării. Fiind prea obosit, Domnul se așează cu capul pe căpătâiul corăbiei și adoarme. Deodată o furtună puternică se ridică pe mare, și valurile izbesc cu putere în corabie, ba trec și peste marginile ei înăuntrul. Faptul acesta a umplut de groază pe ucenici. Nu trebuie să uităm, că printre ei se aflau câțiva pescari dintre cei mai îndrăsneți. Toți aceștia erau oamenii mării, obișnuți cu valurile. Faptul, că de data aceasta ei se înspăimântă și se umplu de groază, ne face să credem că furtuna era ne-

obișnuit de mare. Astfel ei strigă către Domnul, disperati: „Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?” Și Domnul, ce liniștește marea și vântul, se întoarce către ei și le pune aceste întrebări: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n'aveți credință?” Aceste cuvinte par o muștrare foarte lășă și inteligentă din partea Domnului. Într-adevăr vicata ucenicilor era plină de mister. Religia din care ei ieșiseră era plină de frică. Ea le vorbea despre muntele arzând, de care strămoșii lor nu se puteau apropia. Ea le mai vorbea despre Sfânta Sfințelor în care nu putea intra decât numai Marele Preot odată pe an. Totul era învăluit în mister. Astfel că și acum furtuna acesta neobișnuit de mare îi pune pe gânduri. Ce puteri supranaturale se deslănțuiesc asupra lor? Desigur că de aici ei nu mai scapă. Și inimile lor tremură de frică.

Pictura aceasta e minunată: *O lume furioasă și un Dumnezeu dormind.* Așa ni se pare nouă! Și atunci ne umplem de frică. Adevărul e contrariul! „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel”. (Psalm. 121:4). El muștră furtuna și liniștește inimile.

Dar în aceste cuvinte se cuprinde mai mult. Noi privim teama ca ceva de neînțeles și, fără care nu putem fi. Părinții o întrebăntăză asupra copiilor lor. Societatea face la fel cu răufăcătorii. Puscăriile, lanțurile, bătaile, sunt mijloacele prin care se încearcă să se facă din oameni răi, mai buni. Toate sunt înzadar. Frica nu este cel mai bun dascăl. Copilul când va scăpa de teroarea ei, va face tocmai contrariul. Puscăriușul când va scăpa din lanțuri și de sub puterea ciomagului, va căuta să se răsbune.

Să vedem ce zice Biblia despre frică.

I. *Pentru Domnul Isus, frica era o boală.* El a combătut-o tot timpul. Pre-tutindeni cuvintele lui au fost: „Nu vă temeți!” Lui Petru pe mare; femeilor care se apropiau de El ca să atingă poala vestimentelor Sale; ucenicilor și femeilor după înviere, tuturor le spune aceste cuvinte: „Nu vă temeți!”. Frica trebuie învinsă. Ea a luat naștere prin păcat. Priviți la Adam, primul om; la Cain, ucigașul, și la toți ceilalți, păcatul a dat naștere fricii. Copilul lui Dumnezeu n'are de ce se teme, atâta vreme cât are pe Domnul cu el. Singura frică la care e în-

dreptăjit, e frica de păcat, pentru că păcatul e acela care ne desparte pe noi de Dumnezeu. Oricum altfel de frică e o boală. Avea Domnul dreptate? Da! Dacă noi privim la rădăcina lucrurilor, vedem că frica e dușmanul cel mai mare al omenirii. Frica de boală, înseamnă adesea primirea bolii. Frica de a nu reuși, face pe mulți să falimenteze. În poporul nostru este o zicătoare: „De ce ți-e frică, de aceea nu scapi”. Și în cele mai multe cazuri e așa. Frica este preluđuul căderii. Care e cauza războiului? Frica! Națiunile se tem unele de altele! *Înlătură frica și pacea apare!* Sufletele oamenilor sunt cuprinse de spaimă, de groază. Oamenii se tem de suferințe, de pedeapsă, de viitor, unii de alții, de ei înșiși, etc. Ba unii — și nu puțini — se tem de a urma și pe Domnul. Se tem că Domnul nu le poate asigura așa de bine viitorul! Că dacă-L vor urma pe El, nu vor avea pâine și reușită în viață, uitând că Psalmistul spune: „Tânăr am fost și am îmbătrânit, dar n'am văzut pe cel neprihănit murind de foame și nici pe copiii lui cersindu-și pâinea”.

II. Care sunt cauzele fricii? **NE-CREDINȚA!** Afacerile, comerțul, tratatele, etc., totul se bazează pe credit, pe încredere. Cade creditul, se prăbușește totul! Noi suntem martori la aceasta. Se ridică întrebarea: „De ce și cei credincioși se tem?” Răspunsul vine de la sine: Pentru că n'au credință. Ei n'au ajuns până acolo, ca să poată spune ca Psalmistul: „Dumnezeu e lumina vieții mele, de cine să mă tem?” Acest lucru l-a constatat și Domnul Isus la ucenicii Săi, în această ocazie. El îi întreabă dojenitor: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n'aveți credință?”

III. Credința în Dumnezeu. Ea e aceea ce ne lipsește. Ea e cel mai bun leac contra fricii. Desigur că aceasta nu înseamnă că noi suntem scutiți de furtuni, nu, din contră: furtunile vor fi și mai puternice; dar credința e aceea care ne dă curaj și putere de a învinge.

Iubitul meu prieten și frate! Pentru ce ești fricos? Pentru ce n'ai credință? Alungă frica, încredințează-te în mâna Domnului, și El te va păzi!

Duminecă, 10 Decembrie, 1939.

Ascultare apostolică

Faptele 13:4.

Sunt multe lucruri, pe care trebuie

să le învățăm de la primii credincioși: unitate, tovarășie, observarea Cinei Domnului, botezului, primirea chemării divine, dar mai mult ca orice, noi trebuie să învățăm *ascultare de Dumnezeu*. În această privință, apostolii ne dau cele mai excelente exemple. Să privim la Petru și Ioan la Sinedriu. Când sunt amenințați să nu mai vorbească nimănui în numele lui Isus, ei răspund repede și categoric: „Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, mai mult ca de oameni!” Pavel și Sila, într-una din călătoriile lor misionare, voiesc să meargă în Bithinia, iar Duhul sfânt îi trimite în Macedonia, prin Troa. Ei se supun întocmai. În lecția noastră, Barnaba și Saul au fost trimiși de Duhul sfânt, și s'au coborât în Seleucia. Ei au fost trimiși la păgâni. Acesta a fost scopul pentru care Dumnezeu a chemat pe Saul. Și acum el se supune.

Chemarea lui Dumnezeu constă din aceste două lucruri: *Vino și Du-te*. El ne cheamă și apoi ne trimite. La fel a făcut și Domnul Isus. Celui vindecat îi spune: „Du-te și spune la ai tăi ce ți-a făcut Domnul”. Apostolilor le poruncește să meargă și să facă ucenici din toate Neamurile. Pe unii Dumnezeu ne însăreținează numai să spunem ce ne-a făcut El, pe alții, să facem ucenici, iar pe alții să meargă în țări păgâne.

I. Care e datoria noastră? Să ascultăm vocea divină! Noi trebuie să ascultăm chiar și atunci, când nu cunoaștem ținta sau drumul. Să ne amintim de Avraam. Dumnezeu îl cheamă să meargă într-o țară cu totul necunoscută. Niciodată el n'a mai trecut pe acel drum. N'a știut nimic despre pământul și oamenii de acolo. Dar dacă Domnul îi trimite, el se supune. Și Dumnezeu l-a binecuvântat. Un alt caz. Iată-l pe Filip, evanghelistul. El predică cu putere în Samaria. Sufletele se întorc la Domnul cu duimul. Toți ascultă cu drag Evanghelia, când deodată Duhul vine și îi spune lui Filip să meargă în pustie. Oricare dintre noi ar fi rămas surprins de această invitație. Cum, să părăsese miile care ascultă aici Evanghelia cu toată inima, și să mă duce în pustie, unde nu locuiește nimeni? Nu înțeleg! Și totuși Filip, a ascultat, s'a dus, și Domnul a făcut un lucru mare prin el. A trimis Evanghelia în neagrul continent al Africii. Avraam nu cunoștea drumul, Filip nu cunoștea

scopul trimerii lui în pustie, dar și unul și altul au ascultat cu toată inima de Domnul, și El i-a binecuvântat pe ei, și lucrul lor. Da, noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu oriând și oriunde! Chiar și atunci când nu pricepem destul de bine ce vrea El, cu noi. Vom înțelege mai târziu, mai bine. Datoria noastră e să ne supunem. Cineva a spus: „Mai bine voiu umbra prin întunecare, împreună cu Dumnezeu, decât singur prin lumină”. Dumnezeu care dela noi mai mult ca orice: *ascultare*. Vă amintiți de Saul, primul rege al lui Israel? Care a fost cauza pentru care Dumnezeu l-a lepădat și a ales în locul lui pe David? *Neascultarea!* Și când el vrea să-și scuze păcatul neascultării cu câteva jertfe, Domnul îi spune prin bătrânul Samuel: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul lui? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Căvântului Său face mai mult decât grăsinca berbecilor!” (I. Samuel 15:22).

II. *Cum putem asculta?* Prin predare deplină. Trebuie să ne umălim cu totul în fața Domnului. El să fie totul, iar noi nimic. Să ne încredințăm cu totul în mâinile Lui. Să-i încredințăm Lui conducerea vieții noastre, și orice ne spune El să facem fără nicio șovăială. Aceasta înseamnă ascultare deplină.

Duminică, 17 Decembrie, 1939.

Adevărata împărăție

Ioan 18:28—38.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Ioan 18:36.

Situația aceasta se repetă oridecâteori Hristos și Cezar vin față în față. Pilat n'a fost interesat de Isus, până nu i-au spus că El este un împărat. Acest fapt i-a strivit urechile. Cezar e împărat și nimeni altul! Și din nou el pune lui Isus această întrebare: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?” Răspunsul pe care l-a dat Isus, e cel de mai sus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta!” Pilat a fost mulțumit cu acest răspuns. Dacă Creștinismul nu are de a face cu această lume, dacă el aparține altei lumi, dacă el nu constituie un pericol pentru tron și statul roman: „Eu nu găsesem nicio vină în El”.

I. *Ce înțelege Isus prin cuvintele: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta?”* El a înțeles că învățăturile și spiritul ei nu sunt din această lume. Ea are o temelie, o metodă și un prog-

ram diferit. Împărăția lui Hristos nu are nimic cu Statul, cu politica, sau cu guvernul. Statul și biserică, are fiecare sfera lui de activitate și ele nu trebuie amestecate laolaltă. Statul, prin toate mijloacele de care dispune, pregătește individul pentru viața aceasta pământească; până când, Împărăția lui Dumnezeu, pregătește individul pentru viața cealaltă, viața veșnică.

II. *Care sunt principiile și învățăturile lui Isus?*

1. *Altruismul, dragostea și grija pentru alții.* Învățătura aceasta ne-a fost explicată atât de clar în parabola Măntuitorului despre Samariteanul Milostiv. Temelia împărăției lui Dumnezeu e aceasta: *dragoste*. Temelia împărăției acestei lumi e: *egoismul*. Chiar faptele bune, au de multe ori la bază acest egoism. Oridecâteori cineva face un bine, o milostenie, ca să fie văzută de oameni, ca să fie publicat în ziare, ca să fie laudat, fapta lui nu e pornită din spiritul milei și al dragostei, ci al egoismului. În împărăția lui Dumnezeu un alt spirit lucrează: *spiritul dragostei și al jertfei*.

2. *Bunătatea și dreptatea nu posesiunea și puterea*, sau alți idoli care cuprind inima. Să cauți putere, glorie, bani, sau alte lucruri materiale, aparține lumii acesteia. Acestea sunt lucrurile pe care împărăția acestei lumi e zidită. În împărăția lui Hristos primele lucruri sunt: *bunătatea, dragostea, adevărul și slujba*. Să ascultăm cum descrie apostolul Pavel pe Domnul Isus: „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s'a desbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor”. „S'a desbrăcat, luând un chip de rob”. Acestea s'au întâmplat, când Isus a venit în lume. Acestea era forma în care El a apărut și calea în care El s'a făcut de cu-nosent.

3. *Frățietatea, conlucrarea, tovarășia, nu conflictul și cearta*. Omul trupește este plin de mândrie, și mai ales dacă este bogat și îi merge bine, această mândrie conduce la izolare completă și egoism. E așa de greu să crezi o tovarășie, să treci peste piedecile care împiedecă frăția! E o minune! Și totuși această minune e posibilă, atunci când Spiritul Împărăției lui Dumnezeu vine în inimile noastre. Acest Spirit crează *frățietate și tovarășie*.

III. *Care e datoria noastră față de*

„accastă Impărăție?

Prima și cea mai mare datorie a noastră e să o restabilim pe pământ. Domnul Isus, ne-a arătat clar această datorie, când ne-a învățat rugăciunea Tatăl nostru. „Vic împărăția Ta...”, sunt cuvintele care formează a doua cerere, în această frumoasă rugăciune. Cum vine împărăția lui Dumnezeu pe pământ? Prin domnia lui Hristos în inimile oamenilor. Noi trebuie să ne rugăm și să lucrăm pentru acest lucru, până când individul, societatea, biserica, familia, afacerea, să fie toate aduse sub controlul Duhului sfânt și a domniei lui Isus Hristos, și atunci Impărăția lui Hristos e aici.

Duminecă, 24 Decembrie, 1939.

Problema lui Dumnezeu

Matei 21:33—46.

„La urmă a trimis la ei pe fiul său...” Matei 21:37. După cum oamenii au problemele lor despre care vorbesc și care îi interesează, tot așa și Dumnezeu are problemele Sale. Cea mai mare problemă a lui Dumnezeu a fost despre noi, despre lume: „Cum poate fi ea schimbată și mântuită?” Problema mântuirii omului, a luat naștere în inima lui Dumnezeu, în momentul căderii primului om în păcat. Și de atunci, Dumnezeu a încercat toate mijloacele, pentru a readuce omul pe calea cea adevărată a sfințeniei și a împăcării cu Dumnezeu. O mulțime de soli au fost trimiși de Dumnezeu la el, pentru a-i vesti dragostea lui Dumnezeu și posibilitatea întoarcerii sale. Omul însă a rămas același: răutăcios, neînduplecat și plin de fărâdelegi. Pe primii trimiși ai lui Dumnezeu — INGERII — omul i-a botjocorit și nesocotit. E destul să ne amintim de cazul trist al cetățenilor din Sodoma, care au disprețuit îngerii trimiși de Dumnezeu, la Lot. La fel au procedat oamenii, în răutatea și împietrirea inimii lor, și cu cei de al doilea trimiși. În al doilea rând, Dumnezeu a încercat să le vorbească prin prooroci. În loc să le dea ascultare, oamenii, pe unii i-au bătut, pe alții i-au botjocorit, iar pe alții i-au omorât. (Vezi II. Cronici 24:20—21, 36:16; Neemia 9:26). Dumnezeu a încercat apoi, un ultim plan: „La urmă a trimis la ei pe Fiul Său zicând: Vor primit eu cinste pe Fiul Meu”. Scriitorul către Evreii, vorbind despre aceste lucruri spune: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la

sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin FIUL, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile”. (Evrei 1:1—2).

I. Isus este ultimul trimis. Isus este ultimul efort al lui Dumnezeu, de a rezolva problema păcatelor omenirii. Nicio problemă referitoare la viață și fericirea veșnică, nu se poate rezolva afară de Isus. Oricine încearcă acest lucru pe altă cale, va falimenta.

II. Isus este ultimul apel al dragostei lui Dumnezeu. Crucea Lui este cel mai puternic apel la inima noastră! Ce vrea Dumnezeu? El vrea să faci un serviciu nobil pentru El, benevol și din dragoste. Dumnezeu nu forțază. Noi putem forța oamenii să păzească legile, să fie cinstiți, etc., dar nu le putem schimba inimile. Numai dragostea lui Dumnezeu poate schimba inimile oamenilor. Și El ne-a arătat această dragoste la Calvar. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

III. Dumnezeu a bazat toată problema mântuirii, pe crucea lui Isus. O altă cale nu mai există. E singurul și unicul drum prin care putem fi salvați. E singurul și unicul loc de pe pământ, unde putem primi pacea cu Dumnezeu și iertarea noastră. E singurul loc unde s'a săvârșit mântuirea noastră. Primești tu dragostea lui Isus? Duminecă, 31 Decembrie, 1939.

Băiatul Isus

Luca 2:40—52.

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Luca 2:52.

Copilăria lui Isus, era asemănătoare cu a fiecărui tânăr de astăzi. El a fost un copilăș, apoi un băiat și apoi un om. S'a jucat, a lucrat, a studiat. S'a împărțit de bucuriile și greutățile copilăriei. Ca băiat, desigur că a avut prieteni, și probabil și dușmani. Supus părinților Săi, el era condus, învățat și mustrat de ei. El creștea în aceleași împrejurări, cum ar trebui să crească orice copil. Luca ne spune: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și harul lui Dumnezeu era peste el”. Creșterea lui a fost ajutată de câteva influențe binecuvântate. Să încercăm să le subliniem pe fiecare în parte.

I. Influența părinților credincioși. În ce privește educația religioasă a lui Isus, ca băiat, probabil că cel mai in-

portant factor, erau părinții Săi credincioși. Iosif, era un om devotat Domnului. Tot ceea ce se poate numi un exemplu bun, pentru creșterea și educația unui copil, Isus a putut vedea în vicața tatălui Său, Iosif. El era un om religios. Faptul credincioșiei lui, se poate vedea clar în vizita ce i-o face ingerul. Pentru Iosif, rugăciunea nu era un lucru nou. Desigur că pentru el, Dumnezeu era real, îl simțea în sufletul său. Maria, Mama Domnului, avea aprobarea cerului, de a fi cea mai sfântă și cea mai curată femeie de pe pământ. Credincioșia ei, umilința ei, predarea ei în mâinile Domnului, și dragostea ei, erau cele mai mari binecuvântări de pe pământ, în vicața lui Isus. Nu este cea mai mare binecuvântare de pe pământ pentru un copil, să aibă asemenea părinți? Influența lor, se va vedea în vicața și caracterul acela, pe care Dumnezeu li l-a încredințat lor pentru creștere. Copiii nu știu, de multe ori, preții asemenea părinți binecuvântați.

II. Influența familiei creștine. Dar părinții lui Isus, nu s'au mulțumit să contribuie numai cu exemplul lor personal la creșterea Domnului, ci ei au dorit să-L introducă și în Sanctuarul familiei. Ei cunoșteau destul de bine vicața profetilor, ca să inspire copilăria lui Isus, cu istoriile vieților nobile ale acestor aleși ai lui Dumnezeu. Isus a avut ocazia, încă din copilăria Lui fragedă, să se inspire din istoria minunată a lui Moise și a felului cum el a condus poporul lui Dumnezeu. Desigur că El a învățat totul despre Ilie, Isaia, Daniel, și alți bărbați ai Domnului. Astfel că, El a devenit foarte familiar cu istoria, profetia, psalmii, și legea Vechiului Testament. Dar părinții sfânti, au făcut ceva și mai mult. Peste faptul că ei au introdus pe Isus — ca copil — în Scrierile sfinte, ei L-au introdus și în Sanctuarul sfânt, în devotațiune față de Domnul. În familia lor nu lipsea altarul. În fiecare zi ci se închinau lui Dumnezeu. Aveau orele de rugăciune regulate. Isus lua parte la toate. Mai târziu, când ucenicii Săi, îl roagă să-i învețe a se ruga El o face bucuroș, pentrucă El știa să Se roage. El învățase acest lucru în familie. Binecuvântate sunt familiile, în care rugăciunea ocupă primul loc. Dumnezeu e gata să facă orice pentru aceste familii. Astfel de familii sunt o binecuvântare pentru societate și națiune, pentrucă ele dau naștere la adevăratele caractere, la adevărații oame-

ni, care vor conduce destinele neamului. Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea, sunt pietrele puternice, care trebuie să stea la temelia fiecărei familii, societăți și popor.

III. Influența bisericii. E imposibil să măsurăm influența binefăcătoare a bisericii în educația tineretului. Ea e de o mărime și importanță covârșitoare. Maria și Iosif, au înțeles destul de bine acest lucru. Copilul Isus, a fost condus în sinagogă. Sinagoga, pe vremea lui Isus, avea un mare rol în educația religioasă a tineretului. Era în aceleași timp și școală și biserică. Ea era tipul bisericii creștine de mai târziu. Când Isus vorbește — mai târziu — cu femeia samaritană la fântâna lui Iacov, despre adevăratul loc de închinăciune, El îi poate spune: „Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în Duh și adevăr”. Fără îndoială, că influența sinagogii, a ajutat pe Domnul să aibă o concepție așa de minunată despre locul de închinăciune. Dacă Isus, sfânt și divin, a simțit lipsa influenței casei Domnului, cu cât mai mult ar trebui s'o simțim noi astăzi, care probabil suntem lipsiți de avantajile binecuvântate de a avea niște părinți credincioși și de a crește în familia evlavioasă? Casa Domnului este locul unde se împărtășesc cele mai bune dorințe cele mai sfinte gânduri, cele mai adevărate învățături — învățăturile Evangheliei — ca este locul unde închinăciunea devine mai adâncă și Domnul mai aproape. Fericit e acel tânăr, care intră sub influența binefăcătoare a ei!

Sub aceste influențe binefăcătoare, ale părinților credincioși ale familiei rugative și evlavioase, ale bisericii vii și duhovnicești, a avut Domnul Isus fericirea să-și petreacă anii copilăriei Sale. Înraurirea acestor binecuvântate influențe, s'a văzut în fiecare pas al vieții Sale pământești. Sub aceste influențe, El creștea: în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Iubitul meu tânăr! Dacă Dumnezeu te-a binecuvântat să te naști într-o familie creștină, să ai părinți credincioși, să faci parte dintr-o biserică vie și duhovnicească, prețuiește aceste binecuvântări, dă slavă Domnului pentru ele, și caută să le întrebunțești pentru creșterea ta spirituală. În felul acesta vei deveni mai înțelept, mai sănătos trupește, și tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Intocmite de sora Earl Truța

e cflunea pe Iana Octomvrie

Biblia conține șasezeci și șase de cărți. Mai jos dăm un verset vrednic de învățat pe din afară din aceste șasezeci și șase de cărți.

1. Prima promisiunea mesianică: Geneza 3:15. 2. Asigurarea vieții: Exodul 12:13. 3. Jubileul: Leviticul 25:10. 4. Călăuza călătorului: Numeri 9:16. 5. Lucrurile secrete: Deuteronom: 29:29. 6. Prețul succesului: Iosua 1:8. 7. Puterea pierdută: Judecătorii 16:20. 8. Un exemplu strălucitor de statornicie: Rut. 1:16. 9. Virtutea de care nu se poate lipsi: 1 Samuel 15:22. 10. Măhnirea unui tată: 1 Samuel 18:33. 11. Cererea pentru înțelepciune: 1 Impărați 3:9. 12. Ajutorul dumnezeesc: 1 Impărați 6:17. 13. O rugăciune minunată: 1 Cronici 4:10. 14. O chiul care vede toate: 1 Cronici 16:9. 15. Cărturarul cel credincios: Ezra 7:10. 16. Cooperare la muncă: Neemia 4:17. 17. Femeia într'un timp critic: Estera 4:14. 18. O rugăciune care a îmbogățit: Jov 42:10. 19. Un Dătător fără pereche: Psalmul 84:11. 20. Lucrul cel scump: Proverbele 3:15. 21. Încheierea cea mare: Eclesiastul 12:13. 22. Păzitoarea, cea necredincioasă: Cântarea Cântărilor 1:6. 23. Copilul cel mai minunat: Isaia 9:6. 24. Descoperirea cea mare: Ieremia 29:13. 25. Mila care ne se termină: Plângerile 3:22. 26. Ascultătorii care nu îndeplinesc: Ezechiel 33:32. 27. Obiceiul neclintit: Daniel 6:10. 28. Binecuvântări divine: Osea 6:3. 29. Vărsarea Duhului sfânt: Ioel 2:28. 30. Foametea spirituală: Amos 8:11. 31. Umilirea celor mândri: Obadia 1:4. 32. O călătorie scumpă: Iona 1:3. 33. Religia practică: Mica 6:8. 34. Nimic nou sub soare: Naum 2:4. 35. Misiune în toată lumea: Habacuc 2:14. 36. În căutarea Domnului: Tefania 2:3. 37. O cheie mare la datorie: Hagai 2:4. 38. Mijloacele adevărate ale succesului: Zaharia 4:6. 39. Promisiunea celor care dau zeciuială: Maleahi, 3:10. 40. Trei promisiuni: Matei 7:7. 41. Porunca cea mare: Marcu 16:15. 42. Motivul adevărat al bucuriei: Luca 10:20. 43. Cheia rugăciunii: Ioan 15:7. 44. Planul mân-

tuirii: Romani 10:9. 46. Singura temelie: 1 Corinteni 3:11. 47. Inima luminată: 11 Corinteni 4:6. 48. Murind pentru a trăi: Galateni 2:20. 49. Devoltarea cea mai mare: Efeseni 4:13. 50. Gândul lui Hristos: Filipeni 2:5. 51. Ambiția sfântă: Coloseni 3:1. 52. Sfințirea întregă: 1 Tesaloniceni 5:23. 53. Datoria de a munci: 2 Tesaloniceni 3:10. 54. Exemplul unui tânăr: 1 Timotei 4:12. 55. Renunțarea soldatului: 11 Timotei 2:4. 56. Motivul Mântuitorului: Tit. 2:14. 57. O cerere milostivă: Filimon 1:15. 58. Vedenia călătorului: Evrei 11:13. 59. Răsplata unuia care câștigă suflete: Iacov 5:20. 60. Costul mântuirii: 1 Petru 1:18, 19. 61. Originea proorociei: 11 Petru 1:21. 62. Fiii lui, Dumnezeu: 1 Ioan 3:2. 63. Iubirea și ascultarea: 2 Ioan 1:6. 64. Bucuria păstorului: 3 Ioan 4. 65. Păzitorul Divin: Iuda 24, 25. 66. Sfârșitul planului lui Dumnezeu: Apocalipsa 11:15.

ecflunea pe Iana Noemvrie

I. Pregătire. Saul a fost primul rege al lui Israel. El se părea cel mai potrivit dintre tineri pentru chemarea aceasta minunată. 1 Samuel 1, 2, 5. El a fost dintr'o familie bună. A fost crescut la țară, care a fost un avantaj pentru el.

Saul a avut un trup puternic. Să nu disprețuim trupurile noastre, fiindcă cu ele lucrăm. Ele sunt uneltele noastre, templele Duhului sfânt.

Saul a fost în același timp un tânăr cu un caracter foarte frumos. El a fost vrednic de admirație și încredere.

II. Oportunitate. 1 Samuel' 9:3—27.

Dacă Saul a fost bine înzestrat, el nu s'a putut plânge că n'a avut ocazia să întrebuințeze darurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat.

Măgărițele lui Chis s'au rătăcit. Chis a trimes pe Saul cu o slugă să le caute. Ei au călătorit departe dar nu le-au găsit. Saul a spus că este bine ca ei să se întoarcă, ca nu cumva tatăl să fie îngrijorat de ei. Iată un părinte care a prețuit pe fiul său mai mult decât măgărițele lui și ce bine că Saul a simțit această apreciere din partea tatălui său!

Sluga a știut despre un văzător, la care s'au dus. Samuel a fost acest văzător și Dumnezeu i-a spus înainte că va veni. Saul 9:16. De fapt Dumnezeu i-a spus să ungă pe Saul. Samuel a dat o masă la care a poștit treizeci de persoane și a dat lui Saul și slugii sale locurile cele dintâi la masă. După masă, Samuel a condus pe Saul pe acoperișul casei și acolo au discutat dorința lui Dumnezeu în ce privește poporul Lui. După aceea au făcut o plimbare și Samuel i-a făcut cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu. (9:27).

III. *Un început bun.* (1 Samuel și 11). Probabil n'a început vreedată un tânăr lucrul lui cu atâtea binecuvântări ca Saul. El a fost uns de Samuel și ales de popor, ca rege. Primul lucru al lui ca rege, a fost să conducă un războiu împotriva Amonitilor. El a fost biruit și astfel a devenit un erou mare. Poporul a fost foarte mulțumit de el și din nou l-au aclamat de rege.

IV. *Nebunia neascultării* — 1 Samuel 15:1—26).

Singura persoană care putea schimba acest început în faliment era însuși Saul. El a avut două slăbiciuni care au cauzat ruina și falimentul lui, și anume: neascultarea și înșelăciunea. Saul a primit ordinul să nimicească complet pe Amaleciți. — bărbații, femeile, copiii, cămilele, boii și oile. Saul a executat ordinul repede și cu pricepere. Dar el singur a schimbat ordinul — în loc de a-l nimici pe rege, l-a luat captiv, și a păstrat pentru el animalele cele mai bune. El n'a ascultat pe Dumnezeu! El a înțeles ordinul dar a crezut că el știe mai bine decât Dumnezeu. N'a vrut să fie ascultător.

Ca să scape, Saul a spus că poporul a luat animalele ca să le jertfească pe altarul lui Dumnezeu. Ce cauză slabă! Samuel i-a răspuns cu cuvintele aceste minunate. „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului lui Dumnezeu mai mult decât gășimea herbecilor”. Adică daruri sau jertfe dela inimi neascultătoare n'au înțeles — sunt fără valoare. Dumnezeu cere ascultare!

V. *Nebunia înșelăciunii* — (1 Samuel 15:13—21, 34, 35).

Este destul de rău să fim neascultători, și nu putem ascunde neascultarea prin înșelăciune. Saul s'a grăbit să sune lui Samuel că el a executat ordinul. Dar Samuel a auzit hehăitul oilor și mugetul boilor. A știut imediat că ordinul n'a fost executat întocmai.

Saul a pus blama pe popor. Și a mărturisit o teamă de popor. Din cauza că s'a temut de popor, el a făcut rău înaintea lui Dumnezeu. Ce slab a fost acest rege, care a început așa de bine!

Samuel a vorbit cu el cât se poate de blând, dar Samuel deplângea pe Saul. Nefericire și singurătate urmează după neascultare și înșelăciune.

Lección pe luna Decembrie

David a fost dintr-o familie bună. Se pare că tatăl lui, Isai, a fost un baron sau un lord. Bunicul lui, Obed, era fiul lui Boaz și al lui Rut. El deci a fost dintr-o familie onorabilă și cultă.

El a fost numai un băiat tânăr când a fost recunoscut ca regele lui Israel. Dar mai bine să punem întrebări:

Ce știm noi despre părinții și strămoșii lui David? Cu ce s'a ocupat el ca băiat? Ce mare onoare i-a venit lui ca cioban? Cum s'a întâmplat că el s'a dus la curtea regelui? Ce s'a întâmplat după ce el a biruit pe Goliat? Cum a fost el tratat de Saul? Cum l-a tratat el pe Saul? Ce relație a fost între David și Ionatan?

David ca Rege: 2 Samuel 1—4 (patru capitole).

După moartea tragică a lui Saul, oamenii din Iuda l-au invitat pe David să devină regele lor. El a stabilit capitala în orașul Hebron.

După aceea unde a mutat el capitala? Cu ce ocazie a schimbat el capitala? De ce a fost Ierusalimul mai bun loc pentru capitală? Ce a zidit el acolo? Dela cine a luat material? Unde a fost centrul religios? Unde a fost chirotul? Unde l-a mutat? Ce fel de serbare s'a făcut cu ocazia aceasta? Când a dansat David? Cine a fost soția lui atomei? Cine a fost Natan? Cine a fost Mefiboset? Ce a făcut David pentru el?

Păcatul lui David și urmările lui — 2 Samuel 11—12 (două capitole).

David a vrut pe soția servitorului său, a comis adulter cu ea, și după aceea a poruncit ca soțul ei să fie trimis pe linia întâi de hățâlie ca să fie omorât. După moartea lui, David a luat soția mortului de soție. Copilul lor cel dintâiu a murit, și David a fost foarte trist. A doilea fiu a fost Solomon.

Spune scurt despre păcatele lui David.

Istorisește întâlnirea lui Natan cu David.

Cum a mărturisit David păcatele sa-

le? Citește Psalmul 51, care este rugăciunea de pocăință a lui David. Care a fost pedeapsa lui? L-a iertat Dumnezeu pentru păcatul lui? A fost David întrebuițat mai departe de Dumnezeu în planul lui? Cine a fost Absalom? Ce a făcut el? Ce efect au avut păcatele lui Absalom asupra lui David? Care au fost calitățile lui David cele mai bune?

Sfârșitul vieții — 1 Regi, capitolul 1 până la 2:11.

Când fiii lui David au văzut că el este foarte bătrân, au început să facă planuri care va fi moștenitor. Dar la urma urmei, Solomon a fost ales ca urmașul lui David.

Învățăturile lui David date fiului său sunt foarte frumoase. Puteți să le citiți în 1 Regi, capitolul 2. „Păzește poruncile Domnului, Dumnezeului tău, umblând în căile Lui, și păzind legile Lui”, sunt cuvintele cele mai înțelepte.

Esti rătăcit pe marea frământată a vieții plină de păcat și nelegiuire? Privește și îndreaptă-te spre Lumina adevărată pe care ți-o arată

FARUL CREȘTIN

Cea mai frumoasă și mai bogată revistă în învățături spirituale. Costă 100 lei pe an, 60 pe jumătate an.

Nu găsești pe nimeni să te îndrumeze în cunoștința Adevărului? Citește

CĂLĂUZA, călăuzitoarea

tuturor păstorilor,
tuturor învățătorilor,
tuturor elevilor,
tuturor tinerilor,

tuturor fraților și surorilor. Costă 20 lei pe un an și 12 lei pe jumătate an

Dorești hrană spirituală zilnică? Citește în fiecare zi Biblia și scurta dar frumoasa explicație din

Mana Zilnică

Abonamentul pe un an 20 lei, pe jumătate an 12 lei
Trimiteti abonamentele noi pe adresa: N. Oncu,
str. Blanduziei 4, Arad.

